

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YESEVÎZÂDE
ALPARSLAN YASA

Türkçü
Kemalist
Siyonist

MOİZ KOHEN

esrarengiz bir adam...

**YESEVÎZÂDE
ALPARSLAN YASA**

**Türkçü
Kemalist
Siyonist**

**MOİZ
KOHEN**

esrarengiz bir adam...

Derin Tarih Kùltür Yayınları — 59

Derin Tarih dergisinin 77. sayısının hediyesidir.

Ağustos 2018

Tùrkçù, Kemalist, Siyonist

MOÍZ KOHEN

esrarengiz bir adam...

Yesevizâde Alparslan Yasa

Kapak

Metin Taha Yılmaz

Dizgi

Canan Aytaş

İletişim

Maltepe Mah. Fetih Cad. No: 634010 Zeytinburnu, İstanbul

0212 467 65 05

www.derintarih.com

iletisim@derintarih.com

Baskı

Matsis Matbaa Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

YESEVÎZÂDE ALPARSLAN YASA

Türkçü, Kemalist, Siyonist

MOİZ KOHEN

esrarengiz bir adam...

**Derin
Tarih**

Yesevîzâde Alparslan Yasa Kimdir?

1949'da Şanlıurfa/Bozova'da dünyaya geldi. 1967-1973 yılları arasında MEB bursuyla Fransa'da araştırmalarda bulundu. Yüksek Lisans tezini 2003'te Hacettepe Üniversitesi, Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı. Masonluk üzerine araştırmaları bulunmaktadır. Hacettepe Üniversitesi, Fransızca Mütercim-Tercümanlık Anabilim Dalı'nda derslere girmiş ve Abant İzzet Baysal Üniversitesi Gazetecilik Bölümünden Yrd. Doç. Dr. unvanıyla emekli olmuştur.

Yayınlanmış Bazı Kitapları:

'Türkçenin İstilah Mes'elesi ve İdeolojik Kaynaklı Sapmalar "Öztürkçe" Dayatmasıyla Fransızcalaştırılan Resmi Dil' 2013.

'Milletimize Reva Görülen Kültür Jenosidi' 2014.

'Türkçenin İnkişafı İçin Tercüme' 2014.

İçindekiler

Önsöz ● 7

1. Fası

Tekinalp'in Hayât Çizgisi ● 9

2. Fası

Kemalist “Târih Tezi” ve “Güneş-Dil Teorisi”
Propagandacısı Tekinalp ● 24

3. Fası

Kemalistliğı
Kemalizm, “Sâhibinin Sesi” bir kitaptı ● 41

4. Fası

Siyonist Faâliyetleri ● 50

Önsöz

Muâsır devir târihimizde meş'ûm roller oynamış birçok karanlık şahsiyet mevcûddur. O şahsiyetlerden birisi de, gûyâ (Türklerle temessül etme mânâsında) “Türkleşme” siyâsetine muvâfık olarak zâhiren “Munis Tekinalp” ismini alan Siyonist, Farmason, İttihâdcı ve Kemalist stratejist Moïse Cohen (Moiz Kohen)'dir.

Daha önce “Bilhassa son iki asırlık Türk, İslâm ve Dünyâ târihi; Siyonist Emperyalizmi ve Masonluk âmilleri dikkate alınmadan doğru izâh edilemez” şeklinde bir umûmî kaide vaz'etmiştik. Bu araştırmamız dikkatle mütâlâa edildiği zamân, bir def'a daha, bu kaidenin ne kadar isâbetli olduğu daha iyi anlaşılabacaktır.

Bu meyânda, bu tedkîk üzerinde teemmül edilirken, hâinâne maksadlarla karalanan Müslümanlık târihimizi, büyük bir vukufla hazırladığı (*Türk Cihân Hâkimiyeti Mefkûresi Târihi, Selçuklular ve İslâmiyet* gibi) mevsûk ve müdellel eserlerle müdâfaa etmiş kıymetli târihçimiz rahmetli Prof. Dr. Osman Turan'ın (1914-1978) (*Türkiye'de Siyâsî Buhrânın Kaynakları* isimli kitabındaki -1969, s. 148-) şu hayâtî ehemmiyeti hâiz tesbîti de hep göz önünde bulundurulmalıdır:

...Bin yıl zarfında târih, edebiyât, dil, san'at, kültür, ahlâk, an'ane, folklorumuz öyle bir İslâm hamuru ile yoğrulmuştur ki Türkleri ondan mahrum etmeğe uğraşmak, hem beyhûdedir, hem de bu milleti yıkmak ve ona hıyânet etmektir. Bundan dolayıdır ki Türk milletinin düşmanları, kuru ve muhtevâsı alınmış bir milliyetçilikten ziyâde, açık-kapalı yollarla, İslâmiyeti yıkmağa çalışıyorlar.

Yesevîzâde Alparslan Yasa

1. Fasıl:

TEKİNALP'İN HAYÂT ÇİZGİSİ

Yakın zamanlara kadar, Tekinalp hakkındaki tek ciddî mürâcaat kaynağı, değerli araştırmacı-yazar M. Ertuğrul Düzdağ'ın evvelâ *Sebil* mecmûasında tefrika edilip sonra 1978 senesinde *Dünden Yarına* kitabına derc ettiği tedkîk idi. Aynı tedkîk, Düzdağ'ın, 2012'de bu def'a *Yakın Tarihimizde Gizli Çehreler* ismiyle neşrettiği kitabının (İstanbul: İz Yayıncılık) içinde bir bölüm olarak yer almıştır.

İsrail'li Prof. Jacob Landau'nun 1996'da *Tekinalp, Bir Türk Yurtseveri* ünvanıyla neşredilen geniş araştırma kitabı (İstanbul: İletişim YL., 432 s.), Tekinalp hakkında yeni vesîkalar sundu.

Ondaki bilgileri, Tekinalp'in İstanbul-Şişli'de oturan oğlu İzak Tekinalp'in kapı komşusu Liz Behmoaras'ın kaleme aldığı *Bir Kimlik Arayışının Hikâyesi* isimli yarı roman mâhiyetindeki kitabı (İstanbul: Remzi Kitabevi, 2005, 319 s.) tamâmladı.

En son (2012), Rifat Bali'nin büyük emek mahsûlü (üç cild, toplam 1220 sayfa) *Bir Günah Keçisi: Tekinalp* isimli kitabı (İstanbul: Libra YL.), Tekinalp'in hem husûsî hayâtının, hem de fikrî-siyâsî faâliyetlerinin karanlıkta kalan birçok cephesini gün ışığına çıkardı. Bu son çalışmadaki en mühim vesîkalar, Teki-

nalp'in Fransızca ve Türkçe *Hâtıra Defterleri* (bir kısmını Behmoaras neşretmişti), Ebuzziyâ Tevfik ile Siyonizm hakkındaki kalem münâkaşası, 1909 Hamburg 9. Siyonist Kongresi'ndeki konuşması (bu konuşma, -bâzı uydurma kelimeleri Türkçeleştirilerek- Landau'dan iktibâs edilmiştir) ve Başbakanlık Arşivi'nde Tekinalp'le alâkalı evrâktır.

Son üç çalışma, Tekinalp'i kadri bilinmemiş, gadre uğramış "idealist bir Türk vatanperveri", Yahûdi hüviyeti ile Türk hüviyeti arasında bocalayan bir şahsiyet ve "İslâmcılar" tarafından siyâsî Türkçülüğe ve Kemalizme hücum etmek için kullanılan bir "günah keçisi" olarak takdîm etmekte ve efkârûmûmiyede onun lehinde bir kanâat uyandırmaya çalışmaktadır. Aşağıda hayâtı ve faâliyetleri hakkında vereceğimiz bilgiler ve yapacağımız tesbîtler, bu kaynaklar ile onlarda yer alan ve kendisi tarafından kaleme alınmış üç tercüme-i hâl yazısına istinâd etmektedir.

Tekinalp, 1883'te, Selânik vilâyetinin Serez sancağında, Haham İzak Kohen ile Sara Kohen'in dokuz çocuğundan en küçüğü olarak dünyâya geldi. Tahsîlini, Selânik'deki Alliance Israéliste Universelle ve Hukuk Mekteplerinde yaparak avukat oldu. Bu arada "Meldar" (küçük yaşta gidilen dinî mekteb) ve "Talmud Tevrat" Mekteplerinde sağlam bir dinî tahsîl gördü. Genç yaşta, Türkçe, Ladinoca (Yahûdi İspanyolcası, Yahûdice) ve İbrâniceden başka, Fransızca ve Almancayı "bu dillerde eser yazabilecek kadar iyi" öğrendi; ayrıca Rumca, İtalyanca ve İngilizceye de "vukufu vardı". (Landau 1996: 371)

Avukatlığı yanında iyi bir iş adamıydı. Spierer und Cie. Tabakfabrik ve Skoda gibi birkaç ecnebî şirketinin uzun seneler boyunca Türkiye Temsilciliğini yaptı. Bunlardan Selânikli bir Yahûdi âilesinin şirketi olan birincisi, hâlen Spierer Tütün İhracat San. ve Tic. A.Ş. ünvanıyla İzmir'de faâliyettedir. 1922'de çalışmaya başladığı Spierer'den evvel Duhan T.A.Ş.'de Hukuk Müşâviri idi (kendisi, 1916 ilâ 1922 ve 1922'den 1950'lere kadar bu iki şirketin Umûm Müdürü olduğunu ifâde etmektedir -Lan-

dau 1996: 371-) ve *Hâtıra Defteri*'nden anlaşıldığına göre, çocuklarına iş kurduğu ve onlara hep yardım ettiği gibi ölünceye kadar muhtelif sınıî-ticârî işlerle meşgul olmaktan da hiç hâl kalmadı. Bu meyânda, Türk Tütüncüler Birliği Umûmî Kâtibliği ile – kuruluşuna iştirâk ettiği- İstanbul Tüccar Derneği'nde, sırasıyla Reis Vekilliği, Umûmî Kâtiblik ve son olarak İdâre Meclisi Âzâlığı gibi vazîfeler deruhde etti.

1908'de, Selânik'de, Matild Bendavid ile evlenmiş ve ondan üç çocuğu olmuştu: Terez, İzak ve Giyom. Bu üç meşrû çocuğa ilâveten, Behmoaras'a göre (2005: 188), Nadya isimli, Selânikli, Yahûdi-Bulgar komünisti bir adamla evli, iki çocuk annesi, âile-iyle berâber Pâris'te yaşayan bir kadından gayr-i meşrû bir çocuk peydahlamış olması da muhtemeldir. Âdetâ geniş bir aşîret teşkil eden akrabâlarına pek düşküdü ve hemen hepsiyle meşgûl olmuş, ihtiyaç hâlinde yardımlarına koşmuş, mühim bir kısmını da İstanbul'a getirtip yerleştirmişti.

P. Risal / Moïse Cohen / Munis Tekinalp hakkında kitaplar
ve kendisinin en meşhûr kitabı...

Nüfûzlu, dessâs bir şahsiyet

Hayâtı boyunca çifte (Türklerle ayrı, Yahûdilere ayrı) dil kullanan, hayâtının seyrinden, ortaya attığı fikirlerden ve (*Türkler Bu Muhârebede Ne Kazanabilirler?* gibi) kitaplarından, (İttihâd ve Terakkî'nin nâşir-i efkârı *Büyük Mecmûa*'da intişâr eden "Harb-i Umûmîden Sonra Çanakkale Mes'alesi" gibi) makalelerinden, (Hamburg 9. Siyonist Kongresi'ndeki gibi) nutuklarından, ayrıca (Fransızca ve Türkçe) *Hâtıra Defterleri*'nden gayet-mâhir bir stratejist ve ikiyüzlü, pek dessâs bir şahsiyet olduğu anlaşılan Tekinalp, genç yaşından itibaren siyâsetle de meşgûl olmuş, ihtilâlcî faaliyetlerde bulunmuş, -kendi ifâdesiyle- "1905 senesinde İttihâd ve Terakkî Komitesi'ne intisâb edip Meşrûtiyetin

(Behmoaras 2005: 147)

Moïse Cohen / Munis Tekinalp, eşi ve bir oğluyla...

Istanbul'un dertleri ve dâvaları

Belediyeyi ıslah için bir “ruhî inkılâp ham- lesine ihtiyaç vardır,,

**C.H.P. adayı Tekinalp “Eğüne kadar
belediye demek makam demekti,, diyor**

Demokrat Partinin üç namzetinin şehir işleri hakkında düşünceleri

Belediye Meclisi seçiminde C. H. P. tarafından namzet gösterilen Tekinalp belediye işlerine vakuf ve bu sahadaki faaliyeti ile temayüz etmiştir. Kendisiyle görüşerek sorduk:

— Yeni İttihâptan ne gibi neticeler bekliyorsunuz? Su meselesine, mesken bürhanına, hayrat pahalılığına, süt işine ve şehrin diğer bin bir derdine çare bulunabilecek mi? Belediye idaresinde belli başlı bir değişiklik gorebilecek miyiz?

— Tabiidir ki yeni Meclisin sinası belli olmadıkça buna dair bir fikir peyda etmek mümkün değildir. Fakat şurası muhakkaktır ki yeni Meclisi, âzaz her hangi partiye mensup olursa ol-

Tekinalp

tavassutunuzla Fransadan ve İsviçreden cencebi mütehassıslar geldi tetkikler yapı, raporlar verildi. Bu meselelerin yeni meclis ve yeni rejim ile ne dereceye kadar aklâğı vardır?

— Bütün bu meselelerin hali Meclisin mesal taranda zaruri gördüğüm bu ruhî inkılâp hamlesine vabestedir. «Makam» in gündelik ve kırtasiye usulüne bağlı pek çok işleri vardır. İleri hamlelere mütâallik işleri «maâsım» a bırakmak şimdiki kadar olduğu gibi onları âkâmete mahkûm etmek demektir. Yeni Meclis âzazı meyânında elbette ihtisas, bilgi ve tecrübe sahibi zevat bulunacaktır. Bunlar bu işleri ele alırlar ve ilti-

Eylül 1950 Belediye Meclisi Seçimlerinde CHP İstanbul Namzedi
Munis Tekinalp (Akşam, 29.8.1950, s. 3)...

ilânına hizmet edenlere karışmış” (Düzdağ 2012: 82), Emanuele Carasso (ki bir müddet onun yazıhânesinde çalışmıştı), Nesim Mazelyah (Nissim Masliyah), Mehmed Talât Paşa, Midhat Şükür Bleda, Fazlı Necîb gibi İttihâdcı liderlerle yakınlık kurmuştur. (Behmoaras 2005: 62)

Bu arada, Selânik’de, Meclis-i Umûmî-i Vilâyet ve Encümen-i Vilâyet Âzâlığını deruhde etmekteydi.

Faâl bir Mason

Fransızca *Hâtıra Defteri*’nde kaydettiği üzere, (İttihâdcı olmasının da bir icâbı olarak) Selânik’de Masonluğa intisâb etmiş

ve sonrasında da hep faâl bir Mason olarak kalmıştır. Fransızca *Hâtıra Defteri*'nin 14 Mayıs 1907 târihli sayfasında: “*Cemâat işleriyle meşgul olmamın ve bir Mason Locasına intisâb etmemin çok faydalı olacağı kanâatimi muhafazaya devâm ediyorum*” ve 21 Aralık 1910 târihli sayfasında ise: “*Mason Localarına daha sık ve daha büyük itinâyla devâm etmeli, Masonluğu ciddiye almalı, orada ilerlemeye çalışmalı ve onun faâliyetlerine daha semereli şekilde iştirâk etmeliyim*” diye yazmaktadır. (Bali 2012:2/41) Bunlardan anlaşıldığına nazaran, 1908-1909 İttihâdî İhtilâlinden evvel Masonluğa intisâb etmiş, Localarla berâber İhtilâl için çalışmış, sonrasında da masonî faâliyetlerine devâm etmiştir. Mâmâfih hangi Locada tekrîs edildiği mechûlümüzdür.

Le corps commercial

Ce fut avant-hier, dimanche, journée de fraternisation. La première et imposante manifestation fut faite par le Club Commercial et la Chambre de Commerce réunis. Tous les adhérents, sans distinction de nationalité, se rendirent d'abord chez l'Inspecteur général, puis chez le Maréchal et vinrent enfin à la Place de la Liberté où la démonstration fut débordante.

Cinq superbes discours y furent prononcés par Hikmet bey, secrétaire général de la Chambre de Commerce; M. Morpurgo, J. Cazès, A. J. Salem (notre rédacteur commercial) et Moïse efendi Cohen.

Adil bey répondit.

Les manifestants se mêlèrent ensuite à la foule et les acclamations continuèrent mêlées aux cris de Vive la liberté! Vive la Nation! Vive la Patrie!

La communauté arménienne

La communauté arménienne défila hier vers le tard devant la Place de la Liberté après avoir parcouru la ville en des voitures

Pazartesi, 27 Temmuz 1908 târihli (Siyonist) Journal de Salonique gazetesinde, “Moïse efendi Cohen” in de İhtilâli teş’id için Hürriyet (Olimpos) Meydanı’nda parlak nutuklar irâd eden hatiblerden biri olduğuna dâir haber... “Esnâf ve tüccarların nümâyişi... Pazar, kardeşçe birlik günü oldu. Büyük çapta ilk nümâyiş, Ticâret Kulübü ve Ticâret Odası tarafından ortaklaşa yapıldı. Milliyet farkı olmaksızın bütün Âzâlar, evvelâ Umûmî Müfettişi, arkasından Mareşal’i ziyaret edip daha sonra taşkın bir nümâyişin cereyân ettiği Hürriyet Meydanı’na geldiler. Orada, Ticâret Odası Umûmî Kâtibi Hikmet Bey, M. Morpurgo, J. Cazès, (ticârî haber muharririmiz) A. J. Salem ve Moïse efendi Cohen tarafından beş muhteşem nutuk irâd edildi. Âdil Bey, bunlara cevâben konuştu. Müteâkiben, nümâyişçiler kalabalığa karıştılar ve alkışlar arasında ‘Yaşasın Hürriyet! Yaşasın Millet! Yaşasın Vatan!’ çığlıkları yükseldi.”

Abdülhamîd Hân ve Osmanlı düşmanı

Bütün kavimdaşları gibi, Siyonizme sed çeken ve büyük bir dirâyetle –bütün dünyâya karşı- İmparatorluğu ayakta tutan Abdülhamîd Hân'ın can düşmanıydı ve her fırsatta ondan büyük bir kînle bahsetmektedir.

Büyük vatanperver, cennetmekân Abdülhamîd Hân'ın hal'iy-le neticelenen ihtilâlcî faâliyetle onun da hatırı sayılır katkısı olduğu anlaşılıyor: 23 Temmuz 1908 İhtilâli vuku bulunca, ertesi 24 Temmuz günü, Selânik'in bütün Yahûdi, Sabataî ve Masonları ile onlara âlet olan sâir İttihâdcılar meydana koşmuş, hattâ Masonlar kordon, önlük ve bayraklarıyla sokaklara inmiş, Macedonia Risorta Locası Üstâd-ı Muhteremi Emanuele Carasso ihtilâli tebci eden heyecanlı bir nutuk îrâd etmiş (K. Apak, *Ana Çizgilerile Türkiye'deki Masonluk Tarihi*, 1958, s. 40), -*Journal de Salonique* gazetesinin haberine göre- “Moiz Efendi Kohen de, Ticâret Klübü'nün balkonundan Olimpos (Hürriyet) Meydanında toplanmış kalabalığa hitâb ederek” (Behmoaras 2005: 74-75) ona refâkat etmiştir. (Aşağıda kendisinin Osmanlı ve İslâm düşmanlığına dâir başka vesîkalara yer verilecektir.

“Hâricden Yahûdi desteği olmadan İttihâdcı İhtilâli başarılamazdı”

26-30 Aralık 1909 Hamburg 9. Siyonist Kongresi'ndeki Hitâbesinde, “dış desteği olmayan hiçbir ihtilâl veya isyanın gerçekleşme şansı yoktur” tesbitinde bulunarak, Jön Türklerin ihtilâl hareketine “Osmanlı toprakları dışında yaşayan Yahûdilerin etkin yardımları”na, ayrıca, “Türkiye'de yaşayan Gayr-i Müslimlerden yalnızca Yahûdilerin Jön Türkleri desteklemiş, baskı, şiddet ve zorbalık rejimi olan II. Abdülhamîd idâresine karşı onlarla mücâdele vermiş oldukları” ve “Teşkilât-ı Esâsiye'nin Türkiye'de tatbik edilmesinin Yahûdiler tarafından büyük bir sevinçle karşılandığı” vâkiasına dikkat çekmektedir. (Bali 2012: 2/102, 96, 100)

Kıdemli gazeteci

Gençliğinden itibaren siyâsî faaliyetlerine muvâzî olarak muntazaman devâm ettirdiği bir başka faaliyeti de, gazeteciliğidir. Fransızcadan tercüme olan ilk yazısı, 15 yaşındayken, 1898 senesinde, Selânik'in Çocuklara Rehber mecmûasında neşredilmişti. Bu başlangıca istinâden, 1948'de, "Elli Yıllık Kalem Erbâbı" jübilesinde, Türk Basın Birliği Reisi Hakkı Tarık Us tarafından tebrik edilenler arasında yer alacak, Us, onun hakkındaki konuşmasında: *"Meşrûtiyetin ilânında Selânik'de ileri fikirleri ortaya süren ilk kişinin Tekinalp olduğu"* husûsuna dikkati çekecektir. (Bali 2012: 2/165-166)

Kendi ifâdesine nazaran, 1906'dan itibaren geçimini avukatlık ve gazetecilik yaparak tîmîn etmeye başlamış ve 1908'den *"1912'de Selânik'in sukûtuna kadar beş sene müddetle* [Sabataî Mason Fazlı Necib'in] *Yeni Asır gazetesinde dâimî muharrirlik yapmıştır.*" (Landau 1996: 408) Bir ara, İttihâd ve Terakkî gazetesine geçmiş, fakat gazete İstanbul'a taşınmıştır. (Bali 2012: 2/25) İttihâd ve Terakkî Komitesi'nin bir başka nâşiriefkârı olan ve başında evvelâ (Macedonia Risorta Locası'ndan Sabataî Yüzbaşı) Kâzım Nâmi Duru'nun, müteâkiben Yunus Nadi'nin bulunduğu *Rumeli* gazetesinde de yazmıştır. (Düzdağ 2012: 52) Bu sûretle, onun, Fazlı Necib, Sertel'ler, Midhat Şükrü ve sâir birçok Sabataî ihtilâlcî ile aynı zamânda gazeteci sıfatıyla de mütemâdiyen münâsebet hâlinde olduğu müşâhede ediliyor.

Emanuele Carasso

Fazlı Necib

Selânikli Fazlı Necib ve Bilgin Âilesi

Moiz Kohen Tekinalp'in hayatında mühim mevkii olan iki mühim şahsiyet: Selânik'de bir müddet yazıhânesinde çalıştığı Yahûdi Mason ihtilâlcı Avukat Emanuele Carasso ve yine Selânik'de "dâimi muharrirlik yaptığı" Asır (23 Temmuz 1908 İttihâdcı İhtilâlinden sonra Yeni Asır) gazetesinin Sâhib ve Başmuharriri, Sabataî Mason ihtilâlcı Fazlı Necib... Yeni Söz'ün 7 Şubat 2018 ilâ 15 Nisan 2018 târihli nüshalarında tefrika edilen "Mustafa Kemâl'in Masonluğunda Merâk Edilen Meş'ele: Niçin Loca Matrikülünde İsmi Yok?"

başlıklı çalışmamızda Carasso'yu kâfi derecede tanıtmış ve Fazlı Necib hakkında da muhtasar mâlûmât vermiştik. (Gazeteci Ahmed Emin Yalman'ın amcası Abdurrahman Nâfız Bey'in kızı Râbiâ Hn. ile evlenen ve bu evlilikten iki çocuğu –Mustafa Necip Bir ve gazeteci Enis Tahsin Til'in eşi Meliha Til-olan) Fazlı Necib'in ve Bilgin âilesinin -İttihâdcı İhtilâlinde mühim bir rol oynıyan ve onun devâmı olan Kemalist İhtilâli de kuvvetle destekleyen- Yeni Asır gazetesinin –bu gazeteye mensûb Şafak İnce'nin kaleminden- 117 senelik neşriyât hayatının hülâsası şöyledir:

"İlk kez, 19 Ağustos 1895 günü Selanik'te Hamidiye Mektebi Sanayi Matbaası'nda Asır adıyla Abdurrahman Nafiz, oğlu Fazlı Necip ve yeğeni Abdurrahman Arif Bilgin tarafından yayınlandı. 22 Temmuz 1908 Çarşamba günü Asır gazetesi, 2. Meşrutiyet'in ilan edileceğini haber verdiği sayısı ile Yeni Asır olarak çıkmaya başladı. 23 Ağustos 1908 tarihinde, yani Harf Devrimi'nden 20 yıl önce Osmanlıca olan logonun altında Latin harfleriyle Yeni Asır yazıldı. İlk renkli basımı ise 23 Temmuz 1909 tarihli sayısında gerçekleşti. Birinci Balkan Savaşı döneminde Yunanistan tarafından Selanik'in alınması Yeni Asır için de bir başka dönemin başlangıcı oldu. [...] 24 Ağustos 1924 tarihinde Yeni Asır, Selanik'te son kez çıktı. Aynı yıl Ali Şevket ile kardeşi Mehmet Behzat, Yeni Asır'ı demokrasinin beşiği İzmir'e taşıdı, hatta o günün zorlu koşullarına rağmen günün ileri teknolojisi kabul edilen dizel motorlu

baskı tesisi de kazandırıldı. Yeni Asır, sadece İzmir'in değil Ege'nin de sesi oldu. Harf Devrimi'nden 20 yıl önce Latin harfleriyle Yeni Asır olarak çıkan gazetemiz, yine Harf Devrimi'nin uygulandığı 9 Ağustos 1928 tarihinden 6 ay önce de Türk alfabesiyle basıldı. Yeni Asır, 14 Mayıs 1930'da dönemin modern baskı tesislerinden olan 'Rotatif'e geçti. Ali Şevket Bilgin, 'Yeni Asır, milletin malı' diyerek yayın politikasını net olarak ortaya koydu. 2. Dünya Savaşı'nın yıkıcı etkisine karşın ayakta kalan Yeni Asır, okuyucularına her gün gelişmeleri aktardı. Çok partili hayatın yılmaz savunucusu olan Yeni Asır, 1960 ihtilalinin sancılı dönemini geride bırakarak Ege Bölgesi'nin lider gazetesi oldu. Yeni Asır, 1967 yılında baskı tekniğiyle öne geçti. Ofset baskı tesisi Yeni Asır'ın teknolojiyi bir kez daha yakından takip ettiğinin göstergesi oldu. Yeni sistem, bilgisayar destekli basımın da ilk adımı oldu. 1977 yılında ekranlı, terminallı dizgiye geçildi. Yeni Asır'ın durmayan yükselişi ile tiraj 120 binleri buldu. Yeni Asır'ın teknolojik devrimleri hiç hız kesmedi. 2000 yılında internet sitesini de hayata geçiren Yeni Asır, 2008'de Turkuvas Medya Grubu'na geçti. Ege'nin bir numaralı gazetesi olan Yeni Asır, bugün Türkiye'de tarihin en güvenilir ve tarihin en eski tanığı olarak her gün, ilk günün heyecanıyla okuyucuyla buluşuyor. [...] Ulu Önder Atatürk ve devrimleri ile çok partili hayatı ve özellikle de demokrasiyi cesurca savunuyor." (<https://www.yeniasir.com.tr/ekonomi/2012/08/26/yeni-asir-118-yasinda;28.4.2018>)

Dinç Bilgin (1940)

"İş adamı, gazeteci, Sabah gazetesinin eski sahibi.

"1940 yılında İzmir'de doğdu. *Yeni Asır* gazetesi sahibi Şevket Bilgin'in oğlu. İTİHA'da okudu. Gazeteciliğe *Yeni Asır* gazetesinde başladı. 1985 yılında İstanbul'da *Sabah* gazetesini yayınlamaya başladı. *Foto Maç*, *Yeni Yüzyıl*, *Yeni Binyıl*, *Ateş*, *Takvim*, *Bugün* gazeteleri ve *Aktüel* başta olmak üzere birçok dergi yayınladı. ATY'yi kurdu. Özelleştirme çerçevesinde Etibank'ı aldı. İngilizce biliyor. Evli ve iki çocuk babası. İzmir Gazeteciler Cemiyeti ve Gazete Sahipleri Birliği üyesi. 2000 yılı içinde ekonomik krize giren *Sabah* Grubu, bilahare el değiştirdi." (<http://www.biyografi.net/kisilerini.asp?kisiid=1193;25.5.2018>)

En yukarıda, İttihâdıcı ve Kemalist Türkiye'nin tarihinde ehemmiyetli bir mevkii hâiz olan Yeni Asır gazetesinin sâhibi Şevket Bilgin hakkında İzmir Gazeteciler Cemiyeti'nin sitesindeki tercümeihâl; onun altında, kendisinin, ağabeyinin ve yeğeninin ölüm ilânları; en aşağıda, bir diğer kardeşinin ve oğlunun tercümeihâlleri...

Muâsır devir Türkiye tarihine istikamet veren Sabatai iktidârına pek bârız bir misâl... Sînemizde yaşadıkları dört asır zarfında bize temessül etmediler, nihâyette bizi kendilerine temessül ettirdiler. Bugün, Selânik, bütün Türkiye'dir...

ŞEVKET BİLGİN

1895 yılında Selanik'te (Yunanistan) doğdu. 1895 yılında kurulan Asır Gazetesi'nin sahibi Abdurrahman Arif Bey'in oğlu. Hukuk öğrenimi gördü. Gazeteciliğe ikinci Meşrutiyet'te birlikte adının önüne "Yeni" sözcüğü eklenen Yeni Asır'ın imtiyaz sahibi olarak 1910 yılında başladı.

1924 yılında ailece İzmir'e göç ettiler. Bu nedenle gazete İzmir'de yayımlanmaya başladı. Bunun yanı sıra 1930'lu yıllarda Sırrı Sanlı ve Mişel Kamber ile Le Levant adında Fransızca bir gazete çıkardılar. 1946 yılında dört arkadaşıyla birlikte Gazeteciler Cemiyeti'nin kuruluşunu gerçekleştirdi.

Ölümüne kadar Yeni Asır'a bayazılar yazdı. Gazetenin yayın politikasını belirledi. Gazeteci Haluk Cansın bir yazısında onu, "Şevket Bilgin'i anlatmak için çok şey söylenebilir. Ama onun hakkında en uygun tanım 'Mektep Adamı' olmalıdır. Ben de İzmirli pek çok meslektaşım gibi yalnız gazeteci olarak değil aynı zamanda iyi vatandaş olarak da şu anda bidiklerimin pek çoğunu

ona borçlu bulunuyorum" diye anlattı. 1978 yılında ölümünden başlanarak adına her yıl ödüller verildi. Fransızca ve Rumca biliyordu. Evli ve iki çocuk babasıydı.

(<http://igc.org.tr/eski/kaybettiklerimiz.php?detay=653&harf=o; 29.4.2018>)

06.10.1978, Milliyet, Sayfa 11

VEFAT

Gazeteci Abdurrahman Arif Bey ile Rahime Hanım'ın oğlu, Nebile Bilgin'in eşi, Şenol Devrim ve Dinç Bilgin'in babaları, Güler, Deniz Devrim ve Onay ile Esra Bilgin'in dedeleri, Güler Bilgin ve Cemil Devrim'in kayınvaldeleri, Arif, İhsar ve Tuş Bilgin'in amcaları, Şermin İnal'ın dayısı, Akşit Sayan, Rafik, Sami Sokullu'nun enişterisi,

»Yeni Asır Gazetesi Sahibi

ŞEVKET BİLGİN

5.10.1978 perşembe sabahı Hakkın rahmetine kavuşmuştur. Cenazesi (Bugün) 6.10.1978 öğle namazını müteakip, Alsancak Hocaazade Camii'nden kaldırılarak, Hacılar'ın odayı aile kabristanına defnedilecektir.

Mevlâ Rahmetiyle...

15.05.1958, Milliyet, Sayfa 3

VEFAT

Fatma Bilgin'in zevce, Avukat Arif Bilgin ve Dr. İhsar Bilgin'in babaları, Leylâ Bilgin'in kayınvaldeleri, İzmir Yeni Asır Gazetesi Sahibi Şevket Bilgin'in, İzmir mebusu Behzat Bilgin'in ahabeyleri, Atıye İnal'ın kardeşi, avukat Fehi Şevket ve Ankara Tüccarlarından Nûhil Erbil'in enişterisi

Yüksek Mühendis GALİP BİLGİN

14/5/1958 günü Allahın rahmetine kavuşmuştur.

Cenazesi 15/5/1958 Perşembe günü Teşvikiyedeki evinden alınıp İkindi namazını müteakip Torvaliye caminden kaldırılacaktır.

Allah rahmetiyle.

Alisal

İZMİR

Behzat BİLGİN
(Mehmet Behzat BİLGİN)

DP

Selanik - 1898, Abdurrahman - Rahime - Selanik Feyziye Lisesi - Fransızca, İngilizce, Rumca - Bazar, Kooperatifçilik, İktisat - Yeni Asır Gazetesi Bayyazan, Le Levant Gazetesi sahibi ve Bayyazan, İzmir Atatürk Lisesi Fransızca Öğretmeni, İzmir İncir ve Üzümler Tanıtım Satış Kooperatifçileri Birliği Üzüm Kurumu İhracat Şefi Muavini, Muamele Servisi Şefi ve Genel Sekreteri - IX. Dönem İzmir Milletvekili - Evli, 2 Çocuk.

Ölüm Tarihi: 14.11.1973

Yazdığı diğer gazete ve mecmûalar

İstanbul'a yerleştiği 1912 târihinden itibaren ise, “*Yeni Mecmûa, Türk Yurdu, Türkiye İktisâd Mecmûası* gibi mecmûalar ile *Akşam, Cumhûriyet, Vatan, Hürriyet, Son Posta* gibi muhtelif yevmî gazetelerde iktisâdî ve sosyolojik makaleler neşrediyor”, “1914 yılında, iki haftada bir çıkan ünlü dergi *İctihâd*’da, zamânın politik ve askerî gelişmelerini yazıyor” (Behmoaras 2005: 158), “Falih Rıfkı, Necmeddîn Sâdık, Köprülü Fuad gibi kalem erbâbile berâber *Büyük Mecmûa*’nın dâimî muharrirlerinden olarak senelerce çalışıyor”, “İttihâd ve Terakkî Hars Şûbesi’nin yardımîle intişâr eden *Türk Derneği, Türk Yurdu* gibi mecmûalarda dahi tahrîrî muâvenette bulunuyor” ve 1916 ilâ 1918 senelerinde, –Celâl Sâhir Ozan’ın iştirâkiyle– “İttihâd ve Terakkî Hars Şûbesi’nin organı ve Türkçe, Fransızca, Almanca olarak İktisâdiyat nâmıyle haftalık bir mecmûa” çıkarıyor, bu meyânda İktisâdiyat Derneğinin têsîsine önyak oluyor... (Landau 1996: 409, 373-374)

Dârülfünûn ve CHP’yle alâkası

Bundan mâadâ, “1914 senesinden 1918 senesine kadar İstanbul Hukuk Fakültesi Müderris Muâvinliğinde bulunuyor”. “1945 senesinden 1950 senesine kadar İstanbul Belediye Meclisi Âzâsı sıfatile hizmet ediyor.” (Landau 1996: 409) 3 Eylül 1950 Belediye İntihâbâtında ve 2 Mayıs 1954 Milletvekili Seçimlerinde CHP’den namzed oluyor, lâkin, CHP’nin ağır hezîmeti sebebiyle o da seçilemiyor.

Türkiye’yi Almanya saflarında Cihân Harbine sürükleme stratejisi

Ehemmiyete şâyân ilk kitabı, 1914’te (R. 1330), Yusuf Akçura’nın Türk Yurdu Kütüphânesi içinde çıkan *Türkler Bu Muhârebede Ne Kazanabilirler? Büyük Türklük. En Meşhûr Türkçülerin Mütâalâatı* başlıklı ve 62 sayfalık bir risâledir. Esere makaleleri

derc edilmiş diğer muharrirler Mehmed Emîn Yurdakul, Köp-rülüzâde Mehmed Fuad, Aka Gündüz, Ömer Seyfeddîn, Dr. Abd-ullah Cevdet ve Ziyâ Gökâlp'dir.

Bu tedkikinde, o da, aynen kavimdaşı ve kendisi gibi İttihâd-cı gazete ve mecmûalarında yazıp çizen Parvüs Efendi (Lenin'in arkadaşı ve 1917 Bolşevik İhtilâlinin mîmârlarından Alexander İsrail Helphand -1867/1924-) gibi (*Umûmî Harb Neticelerinden: Almanya Galib Gelirse*, 1914), Osmanlı'nın Almanya saflarında Cihân Harbine katılmasını telkîn etmektedir. Neden? Daha ev-vel (20 Aralık 2017 - 9 Ocak 2018) *Yeni Söz*'de intişâr eden "Ke-malizm İsrâil'in Kuruluşuna Nasıl Yardım Etti?" başlıklı araştır-ma makalemizde bahis mevzûu ettiğimiz Vladimir Jabotinsky'yi de hatırlayarak cevâb verelim:

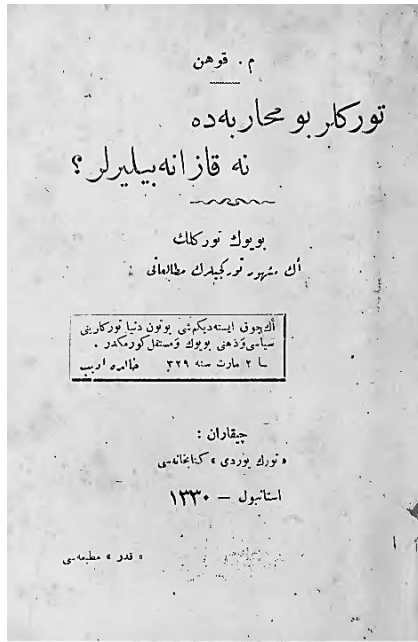
Çünkü 1. Cihân Harbinin başlıca müsebbibi olan Gizli-Kuvvetin (ki bu müddeânın isbâtı ayrı bir tedkik mevzûudur) stratejisine göre, Cihân harbi netîcesinde, (kudretinin başlıca kaynaklarını teşkil eden "demokratik" Fransa, İngiltere ve ABD'nin rakîble-ri) Merkezi İmparatorluklar (Prusya ve Avusturya-Macaristan),

("pogromlar diyârı") Çarlık Rusya'sı ve (Siyonizmin önün-deki büyük mânî) Osmanlı İmparatorluğu tasfiye edileceği için, Osmanlı'nın İtilâf Devletleri saflarında Harbe iştirâki bu planı bozardı. Bu sebebledir ki İttihâd ve Terakkî Hükûmetinin ve sâir Osmanlı ricâlinin teşebbüslerine rağmen, İngiltere ve Fransa, Türkiye'yle ittifâkı reddetmiş ve –bu strateji düşünülmezse anla-şılmaz kalacak bir sûrette- Türkiye, Almanya saflarına geçmeye zorlanmıştır.

Bu itibârla, Siyonist Emperyalizminin mühim bir elemanı oldu-ğu anlaşılan Tekinalp, bahis mevzûu kitabının Mukaddime'sin-de, "*Rusya'nın hezîmet-i kat'îyesiyle netîceleneceği şüphesiz olan muhârebe-i hâzıra...*" şeklinde kat'î bir hükme varırken (Düzdağ 2012: 62'den naklen), bu stratejiden haberdâr birinin emniye-tiyle yazıyor olsa gerekir... Düşünmeli ki Rusya İtilâf Devletleri cephesinde yer aldığı hâlde, yine de Bolşevik İhtilâli mârifetiy-le onun da mağlûbiyeti tîmîn edilmiştir! O Bolşevik İhtilâli ki,

neredeyse bütün ihtilâlcı kadrosuyla (Lenin'ler, Troçki'ler, Zinoviev'ler, Kamenev'ler, ilh...) ve

mâlî destekçileriyle (Jacob ve Mortimer Schiff, Felix ve Max Warburg, Otto Kahn, Olaf Aschberg, Parvüs Efendi, ilh...) Siyonist Emperyalizminin bir tertibidir! (Mehmet Durlu idâresindeki *Yeni Devir* gazetesinin Mart 1979 nüshalarında tefrika edilen *Sovyetler Yahûdi Aleyhdârı mı, Âleti mi?* isimli kitap çalışmamızda bu müddeâmızı isbât etmiş, 1917 Bolşevik İhtilâlindeki Yahûdi âmilini müsbit vesikalarla gözler önüne sermiştir.)

Moiz Kohen (Tekinalp), Türkler Bu Muharebede Ne Kazanabilirler? Büyük Türklük. En Meşhûr Türkçülerin Mütâlâatı ünvanlı kitabında (Çıkaran: Türk Yurdu Kitabhânesi, İstanbul, 1330 - 1914-), Osmanlı İmparatorluğu'nun Almanya saflarında Cihân Harbine iştirâkı fikrini işliyordu...

Vazîfesini tamâmlayan “Pantürkizm”den Kemalist Frenkçiliğe geçiliyor

Jacob Landau, Tekinalp’in *Türkler Bu Muhârebeye Ne Kazanabilirler?* isimli risâlesinin, bir sene sonra, Almancaya muhtemelen yine müellif tarafından, bilâhare, Almancadan İngilizceye ise İngiliz İstihbârâtınca tercüme edildiğini kaydediyor. (1996: 27; İngilizceden “Türkçeye” tam tercümesi: ss. 176-235)

Tekinalp ise, “Tercüme-i Hâl”ine, bu kitabı hakkında şu bilgiyi derc etmiştir:

“1914 senesinde, yine Ziya Gökalp’in ilhâm ve teşvîkile, Almanca olarak Turkismus und Panturkismus nâmîle bir eser neşrettim. Bu eser İngilizceye de tercüme olundu. Her iki edisyon, dünyanın her tarafında fevkalâde rağbete mazhar oldu. René Pinon gibi mârûf müverrihler [Landau’ya göre sâdece gazeteci] bu kitabı o zamanki Türk milliyetçiliğinin ‘Kitâb-ı Mukaddes’i olarak telâkkî ve ilân etmişlerdir. Bu eserin mühim fasılları, kitap hâlinde Türkçe dahi neşrolunmuştur.” (Landau 1996: 374)

Türkçülük ve Pantürkçülük kitabını, 1928’de (Necmeddîn Sadak, Ahmed Ağaoğlu, Fuad Köprülü, Yunus Nadi ve Celâl Sahir Ozan’ın da makaleleriyle katkıda bulundukları) *Türkleştirme*, 1936’da *Kemalizm* ve 1944’te *Türk Ruhu* tâkib edecektir. (1914’te Türk Yurdu Kütüphânesi neşriyatı arasında çıkan *Turan* kitabının ona âdiyeti mes’elesini ayrıca tartışmak lâzımdır.)

Bu arada, Kemalist ihtilâlle –Müslüman Türklükten tecerrüd ederek- Avrupa’ya tam tekmil temessül hedefine ulaşıncı, artık Pantürkizm veyâ Türk İttihâdı fikri tamâmen rafa kaldırılacak, Tekinalp, onu, bir yanılgı (*Türk Ruhu*, s. 275), “fazlasıyla hayâlî ve uç bir ideoloji olarak görecektir” (Behmoaras 2005: 207), hattâ Kemalist Rejim, bu fikri büyük bir cürüm telâkkî ederek müdâfîlerini tâbutluklarda işkencelerle sindirmeye çalışacaktır... Bu vaziyette, Tekinalp, “aktif bir Kemalist olarak, Kemalizm tarafından resmî olarak ortadan kaldırılan Büyük Türklük ideolojisini destekleyen yazılar yazamazdı... (Cumhuriyet devrine geçin

ce,) Pantürkizmi reddederek ‘Türkiyecilik’ diye adlandırdığı Türk ulusçuluğunu seçti...” (Landau 1996: 54)

2. Fasıl: KEMALİST “TÂRİH TEZİ” VE “GÜNEŞ-DİL TEORİSİ” PROPAGANDACISI TEKİNALP

(Yusuf Akçura Tekinalp’in makalesini, Tekinalp
de bütün Türk târîhini tahrîf etti)

Üç Tarz-ı Siyâset kitabının (Kahire, 1904) müellifi, siyâsî “Türkçülük” (aslında “kof Türkçülük”, yâni İslâmdan tecerrüd etmiş aldatmaca bir “Türkçülük”) hareketinin sayılı isimlerinden, Kemalist Milletvekili, (1931’de têsîs edilen) Kemalist Târîh Kurumu’nun müessis âzâlarından ve ikinci Reîsi (1932-1935), ilk Târîh Kongresi’nin zâhirî tertîbcisi, bütün bu sıfatlarıyla “Kemalist Târîh Tezi”nin başlıca müdâfîlerinden (Gürhan Kat, Yusuf Akçura, Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi YL., 2010: 131-137) Yusuf Akçura (1879-1955), 1912 (R. 1328) senesinde, başında bulunduğu *Türk Yurdu* mecmûasında, büyük bir heyecânla, “Türkler Bir Rûh-ı Millî Arıyorlar” başlıklı uzun bir makalenin –dört sayı devâm edecek- tefrikasına başlıyordu. Tefrika, Pâris’de münteşir *Mercure de France* mecmûasının 16 Ağustos 1912 târîhli 364. sayısının 35 sayfasını (ss. 673-707) işgal eden “Les Turcs à la recherche d’une âme nationale” başlıklı makalenin yine Akçuraoğlu tarafından yapılmış

tercümesi idi. Müellifi olarak “P. Risal” ismi görülüyordu. Mütercim Akçura oğlu, tanımadığı ve Fransız olduğunu zannettiği müellife, makalenin takdîminde, hem Türk milleti, hem de şahsı adına şu harâretli sözlerle şükranlarını arz etmektedir:

*“Türkler hakkında bu derece tahkik ve tâmîk ile bu kadar bî-
tarafâne yazılmış makalelere, Avrupa matbûatında nâdir
tesâdüf olunur. Muharririnin himmet ve insâfından Türkler
bittabi memnûn ve müteşekkîr kalacaklardır. Makalede Türk
Yurdu’ndan ve müdüründen muhabbetkârâne bahs olunuyor.
Bundan dolayı, Türk Yurdu, Mösyö Rizal Cenâblarına ayrıca
arz-ı şükran eder... (Jacob Landau, Tekinalp, Bir Türk Yurtseveri,
1996: 112-113’den naklen)*

LES TURCS

A LA RECHERCHE

D'UNE AME NATIONALE

I

Dans l'immense empire des Turcs osmanlis, l'éternel négligé est le prétendu dominateur. Il existe une littérature abondante sur les Grecs et les Bulgares de Thrace et de Macédoine, sur les Arméniens, les Albanais, etc.; mais l'on a fort peu écrit sur les Turcs, leur vie sociale, leurs tendances, leur activité économique et mentale. Des publications multiples, des sociétés, des congrès défendent les nationalités vivant sous le sceptre d'Osman, revendiquent leurs droits méconnus, protestent contre les exactions, les oppressions auxquelles, hélas! elles n'ont que trop souvent été en butte. Mais qui donc a élevé la voix en faveur de cette sempiternelle victime, de ce serf taillable et corvéable à merci, le paysan turc?

Une population d'origine turcomane, probe, patiente, dure à la tâche, résignée et silencieuse, est courbée sur la glèbe ingrate et trahie de plusieurs régions des Balkans et de l'Anatolie. Elle seule, pendant des siècles, a alimenté les casernes de l'empire. Son sang a coulé dans tous les sillons abandonnés par les cultivateurs macédoniens devenus *comitadjis*, et dans tous les sentiers des provinces insoumises, depuis l'Albanie jusqu'au Hauran et au Yemen. De tout temps, ses enfants, à peine sortis de l'adolescence, ont été arrachés brutalement aux campagnes pour être relégués en des garnisons reculées, dans un lamentable abandon. Des années se passaient, quinze

43

Munis Tekinalp / Moïse Cohen'in “P. Risal” müsteâr ismiyle Fransız Mercure de France mecmûasının 16 Ağustos 1912 târihli nüshasında (pp. 673-707) intişâr eden ve (kof) “Türkçülüğün ilk esâslarını vaz'ettiği” iddiâ edilen “Türkler Bir Millî Rûh Arıyorlar” başlıklı makalesinin ilk sayfası...

Türk dostu görünerek Türklüğü tahkîr

Yusuf Akçura'nın (kasden atladığı bir-iki pasaj hâric) tamâmını tercüme ettiği ve ilk bakışta Türklere lehîdâr olduğu zannedilebilecek bu makale, hakîkatte, Türk târîhini fecî şekilde tahrîf ve Türk milletini alabildiğine tahkîr etmektedir.

Yine aynı sinsilikle, Gizli-Kuvvetin dünyâ çapında yürüttüğü kesîf karartma propagandasıyla hakkında nâmuskâr Türk münevverlerini dahi yanılttığı Abdülhamîd Hân'dan en menfî ifâdelerle bahsederken, bilakis Sahte-Meşrûtiyet ihtilâlini “*emsâl-siz bir hâdise*” olarak takdîm etmektedir. Öyle ki: “*Bütün dünyâ, asırlardır ayakta duran devâsa ve dehşetengîz istibdâd kalesini âdetâ sihirli bir kuvvetle deviriveren kahramanlara hayrân kalmış*”... (Risal / Tekinalp 1912: 677)

Kezâ, satırları, İslâma karşı da tiksinti ve istihzâ doludur. Akçura'nın infiâle meydan vermemek için edâsını değiştirerek tercüme ettiği pek alaylı bir pasajda, M. Tekinalp / P. Risal, “*Müslümanın, kendisini insanların en mümtâzı olarak gördüğünü, felsefesinin kat'î ve bir o kadar da basît olduğunu*” ifâde ettikten sonra şöyle devâm ediyor:

“*Mutlak hâkim, mutlak irâde sâhibi Allâh'a îtirâzsız itâat ve tevekkül: İşte onun vazîfesi! Bunun tam şuûruna sâdece o sâhibdir. Onun için de onun üstünlüğüne îtirâz olamaz. Başı sıkıştı mı yâhud hâlinden memnûn oldu mu ağzından hemen şu meşhûr şükür sözleri dökülür: ‘- Elhamdülillâh, Müslümanım!’ Artık cenneti kazandığından emîndir...*” (Risal / Tekinalp 1912: 683)

Dahası, (Behmoaras, bu makalede, Tekinalp'in “*Türkçenin güzelliklerini gözler önüne sermek, Türk kültürünü yüceltebildiği kadar yüceltmek*” maksadı güttüğünü iddiâ ededursun –*Bir Kimlik Arayışının Hikâyesi*, 2005: 136-), o, gûyâ mazlum, mağdûr bir topluluk olarak tanıtıp haklarına sâhib çıkar görüldüğü Türklerin kendilerine mahsûs bir kültürleri olmadığı iddiâsındadır:

“*...Türklerin kendilerine mahsûs bir kültürleri yoktur. Onlar, başkalarından yaptıkları iktibâslarla yaşarlar. Fikrî sâhada baş-*

kalarına muhtâcdırlar ve nev'i şahsına münhasır hiçbir şeyleri yoktur. Nitekim bugün de Fransa'nın dümen suyuna takılmışlardır." (Fransızca aslı: "...les Turcs n'ont pas de culture propre. Ils vivent d'emprunts. Ils sont, pour les choses de l'esprit, les débiteurs de tous et n'ont rien de sui generis. Ils sont aujourd'hui à la remorque de la France.") (Risal / Tekinalp 1912: 686)

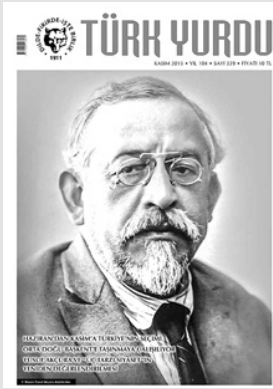
Akçura ise, iddiâları hafifleterek:

"...Türklerin başlı başına bir medeniyetleri tekevvün edememiştir. Türkler, husûsât-ı medeniyede dahi istikrâzâtla yaşarlar. Ötekinin berikinin îmalât-ı fikriyesini satarlar, fakat kendilerine has bir şeyleri yoktur. Bugün Fransa'nın peşi sıra gitmektedirler."

şeklinde tercüme etmiştir. Buradaki, "kültür" kelimesini "medeniyet"le karşılamak doğru değildir ve muhakkak ki bir millî kültüre dahi sâhib olmamak, medeniyete sâhib olmaktan daha alçaltıcı bir hâldir. Diğer taraftan, Akçura, müellifin bu pek tezyîf edici iddiâlarını yumuşatmaya çalışmakla berâber, bunun da kâfi gelmiyeceğini düşünerek, bir hâşiyeyle onları tenvîl etmeye çalışıyor:

"Zannedirim ki müellif, maksadını iyi anlatabilmek için biraz mübâlâğaya sapıyor." (Landau 1996: 130'dan naklen)

Ne var ki zırva tenvîl götürmez!

(Türk Yurdu, Kasım 2015, sayı: 339, kapak)
 P. Risal / Moïse Cohen / Munis
 Tekinalp'in Müslüman Türkleri tahkîr ederek onlara Frenkleşme telkininde bulunan ve 1912'de Türk Yurdu'nun dört sayısında tefrika edilen "Türkler Bir Milli Rûh Arıyorlar" başlıklı makalesinin (tahrîf-kâr) mütercimi, kendisi de materyalist sahte milliyetçi, sonradan Kemalizmin mü'mini Yusuf Akçura (1879-1955)...

<http://1.bp.blogspot.com/-wR5QS38jK9U/U6Qze2xOYII/AAAAAAAAAMc/iLE3QOaNKEY/s1600/m1004.jpg9> (2.5.2018)
 Yusuf Akçura'nın sahte milliyetçiliğinin nâşiriefkârı Türk Yurdu mecmûasının 24 Teşrinisânî 1327 (7 Aralık 1911) târihli ilk sayısı...

Moïse Cohen / P. Risal'in -asında şiddetle Türklük aleyhdârı olan, Türk tahrîf ederek tercüme ve onu şükran duyulacak bir Türklük müdâfaanâmesi, bir Türklüğü kalkındırma tasavvuru gibi takdîm eden Yusuf Akçura hakkında Yahyâ Kemâl Beyatlı merhûmun şahâdeti ve değerlendirmesi üzerinde ibretle düşünölmelidir:

"...Gökâlp, Yusuf Akçura'yı dinmez bir kinle tâkib eder, idealsiz ve tereddüüdün timsâli bir adam olarak târif ederdi. Onun bu kini gerçi politikacılığından mütevelliddi; zîrâ Yusuf Akçura'yı İttihadcı olmak üzere Merkez-i Umûmî'ye sevkettiği, ona da maskeli adamları, üstünde bir revolver, bir Kur'an, bir de

yemin metni olan masayı hazırlatmıştı, fakat Yusuf Akçura, edecek yemin metnini görüp [onun] Osmanlı, İslâm gibi kelimelerine tesâdüf edince, böyle hâyide ve avâmpesendâne mefhûmlar uğrunda fedâ-yı cân edemiyeceğini beyân etmiş ve Merkez-i Umûmî'den kapı dışarı edilmişti. Ziya Bey, o zamandan beri idealsiz, mütereddî diye Yusuf Akçura'yı bir engizisyon luşmıyla tâkib ediyordu. Bu işe âgâh olan İttihadîcılardan bâzıları bir gün diyorlardı ki: 'Yusuf Akçura, Osmanlılık ve İslâm uğrunda fedâ-yı cân etmek taahhüdünü medeniyetperverliğe muhâlif gördüğünden değil fakat betahîs 'fedâ-yı cân etmek' taahhüdünden korktuğundan ric'at etmişti'. Bu müşâhedede bulunan babayiğit zevâta ben de bir şahsî mütâlâamı serdettim: 'Şu Yusuf Akçura'nın idrâkine bakınız ki asıl şimdi fedâ-yı cân etmek vaziyetine düştü; yoksa sizin aranızda girseydi, hakikaten ibkaa-yı cân ederdi. Kendisinin cebânetine değil belâhetine hükmetmek doğru olur' dedim. [...] "...Yusuf Akçura'nın idealistliği de bu nevîdendir. [Sahte idealist kisvesiyle menfâat devşiren tufeylîlerinki cinsinden...] Yirmibeş seneden beri tek bir yazısıyla bir defâ hafif bir harâret olsun neşretmemiş, fakat daha şaşılacak şey, belirmiş bir fikir olsun söylememiş olan bu zât, ocak, dernek, kongre içtimâlarında, riyâset masasının başında, Türkçülüğün 'âbâ-yı kenîsâsından bir havârî gibi görünür, ilmî tasnîf ıstîlâhlarıyla karışık, berbad bir şeyler söyler, köpürür, bu memleketin biz zavallı çocuklarına Bizans bakiyesi gibi sıfatlar savurur.

"Bizans dedim de hatırıma geldi. Yusuf Akçura Bizans düşmanıdır ve Osmanlılığı onun bakiyesi sayar, bizi Türk görmez, Rum devşirme piçleri gibi bir kemmiyet bilir. Maamâfih bu Kazanlı mütefekkirin 1923 intihâbâtında nâmzedliği Kars'dan konulmuştu. Kars, Kazan'a hayli mesâfede bir şehir ise de, Harb-i Umûmî ortasında Erzincan'da olan Kafkas cephemiz nev'inden, Kars vesâirenin cihet itibâriyle olsun, Kazan'a bir nisbeti vardı. Onun için bu tatar vatandaşın nâmzedliği oradan konulmuştu. Fakat Yusuf Akçura kabul etmedi. İstanbul'dan, Bizans'dan meb'ûs çıkmak istedi. İstedigi de yapıldı. "O vakitten beri mülevves Bizans'dan bahsetmeğe devâm ederek İstanbul'u temsil etmektedir..." (Yahyâ Kemâl, Siyâsî ve Edebi Portreler, İstanbul: Yahya Kemal Enstitüsü Neşriyatı, 1968, ss. 125, 127.)

Türkçe, acınacak hâlde bir dilmiş!

Bu meyânda, "himmet ve insâfından pek memnûn kalmamız lâzım gelen" "Rızal cenâbları"na nazaran, Türklerin acılarını haykıracak mazbut bir dili bile yokmuş, onlar bu kadar iptidâî bir hâldeymiş:

"Türkçe, intizâmsız, karmakarışık bir dildir. İnzibâta girmemiş, ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramıyan küme küme ke-limeyle dolup taşmakta, insicâmsız, kuvvetsiz, cansız bir yığın teşkil etmektedir. Hiçbir orijinalitesi yoktur. Zulümden henüz kur-

tulmuş, râbitasız, şahsiyetsiz, varlığının şöyle böyle farkında olan Osmanlı halkı gibidir. Acılarını haykırarak bir dili bile olmıyan Türk ruhunun perîşanlığı, her çeşit fikrî faaliyetten ve şiddetli bir millî heyecândan mahrûmiyet, Türkiye’de hâlen zihinleri meşgul edip durmaktadır.” (Risal / Tekinalp 1912: 688) (Bizim tercümemiz. Bu gibi iddiâlar, aşağıda bahis mevzûu edeceğimiz *Kemalizm* kitabında da –meselâ ss. 130, 294, v.s.- tekrâr edilmektedir.)

Zâten kültürü olmayan, herhangi orijinal bir eser ortaya koyamayacak kadar kabiliyetsiz olan “*Türkün, acılarını haykırarak bir dili bile yokmuş*”! Düşünmeli ki “*Rizal Cenâbları*”, bu iddiâyı, Türkçenin, Dîvân nesriyle bocaladığı zamânlar değil, Fransızcadan tercümeler sâyesinde herhangi bir Avrupa kültür dili kadar yüksek ifâde kudretine eriştiği, edebî eserlerin aynı ayârda tercüme edilebildiği, sağlam kavâidi, zengin kelime hazînesi, kullakları mest eden telâffuzuyla tadına doyumlamayan bir dil kıvâmı kazandığı ve hızla serpilip gelişmeğe devâm ettiği bir devirde ortaya atıyor!

Tabiîtiyle, bu kapkara levhanın arkasından, bir *Yeni Lisân* talebi gelecektir. Şöyle ki:

Sabataîler, diğer kavimdaşlarıyla berâber, “**işe yaramaz Türkçe**” yerine yeni bir dil inşâ ediyorlarmış

“Karmakarışık” olan Osmanlı Türkçesi tasfiye edilecek, yerine bambaşka bir uydurma dil (sonradan kullanılan tâbirle “Öztürkçe” –hakîkatte Yoztürkçe-) ikame edilecektir. Pekâlâ, bu *Yeni Lisân*’ı kim inşâ edecek? Hiç çekinmeden şu cevâbı veriyor:

“Bir Yahûdi-Müslüman mezhebinin sâlikleri olan Dönme-ler ile Müsevîler, Türklerle faâl bir işbirliği hâlinde, bu Yeni Lisânın temellerini atıyorlar. (Des Donmehs, membres d’une secte ju-déo-musulmane, et des israélites collaborent activement avec le

Müslümanlık, Türklüğe zarârmış!

“Rizal Cenâbları”, bundan mâadâ, (“Güneş-Dil” stratejisine muvâfık olarak, fakat burada,) makalesini şükran hisleri içinde

tercüme eden Akçura'nın Üç Tarz-ı Siyâset kitabına atıfta bulunarak, Türk münevverlerinin, kurtuluşu, evvelâ Osmanlılıkta, sonra İslâm İttihâdında aradığını, fakat nihâyette, bunların her ikisinin de çıkmaz yol olduğunu farkederek Türklüğe ve Türk İttihâdı fikrine yöneldiğini, hakikaten de doğru yolun, bu son tercih olduğunu ileri sürmektedir. Müellife göre, Osmanlılık akamete mahkûmdur; böyle bir fikirle “*diğer kavmî toplulukların önünde durmak mümkün değildir*” (Risal / Tekinalp 1912: 682), o hâlde İmparatorluğu parçalayıp onlara istiklâllerini vermekten başka çâre yoktur. Arnavut, Yemen, Lübnan Müslümanlarının isyânı da göstermektedir ki “*İslâm Birliğine de güvenilemez*”. (Risal / Tekinalp 1912: 684) Sonunda:

“Münevverler, birliğin, dîn sâyesinde de têtîn edilemiyeceğini anladılar. Irk ve dînî milliyet farklı şeylerdi. Onları birbirine karıştırmaktan sakınmak lâzımdı”. (Risal / Tekinalp 1912: 685)

“Hâl böyle olunca, Türkün dar bir milliyetçiliğe ilticâ etmesi mecbûriyet hâline geliyor ve o, artık kendisi olmak istiyor.” (Risal / Tekinalp 1912: 685)

Fransız Mercure de France mecmûasının
–M. Tekinalp / P. Risal’in “Les Turcs à la
recherche d’une âme nationale (Türkler
Bir Millî Rûh Arıyorlar)” başlıklı
makalesinin neşredildiği- 16 Mart 1912
târihli 364. sayısının kapağı...

“Haydi, Müslümanlığı bırakın, Câhiliyet devrinize dönün!”

Bittabi, o zaman şu soru ortaya çıkıyor: Peki, Türk milleti, tekrâr nasıl kendisi olacak? Bunun için “Rizal Cenâbları”nın tavsiyesi şudur:

“Türk olmak istemeli ve atalara kadar gerilere çıkıp ideal bir hayâtın ilhâmını bizzât Türk ırkının beşiğinde arama cesâretine sâhib olmalı. Haydi, Tûrân’a doğru gerilere! Türk rûhunun hakikî temâyülleri keşfetmek için, gerekirse, dört asır, on asır, kırk asır geriye gidilecektir. Mâzî ihyâ edilecek ve millî hayâtın düstûrları ondan çıkarılacaktır.” (Risal / Tekinalp 1912: 701)

Bunun açık ifâdesi: Müslümanlığı bırakın; Câhiliyet devrinize geri dönün! (Ki bu telkîn, Gizli-Kuvvet tarafından, aynen Araplara, Arnavutlara, v.s. de yapılmıştır...)

Akçura ve Tekinalp’e göre, Osmanlılığı ve Müslümanlığı bırakıp içi boşaltılmış bir Türklüğü benimsemek lâzımmış

Müellif, bu tavsiyesine, mütercim Akçura’nın Üç Tarz-ı Siyâseti’ni de mesned ittihâz ederek ondan bir pasajı iktibâs ediyor. Mâmâfih, “Mösyö Rizal, bunları ‘Üç Tarz-ı Siyâset’ten almış, fakat bâzı noktalarda muharririn efkârına tamâmen nüfûz edememiştir” şeklinde bizzât Akçura’nın yumuşak bir üslûb-la kaydettiği gibi (Landau 1996: 142’den naklen), Risal’in tercümesi muharrefdir. Bu sebeple, Akçura, bir hâşiyeyle kendi metninin aslını vermek ihtiyâcî duyuyor. (Aynı sayfa). Şu var ki Akçura, Risal’in “Akçura, [...] Osmanlılık ve İttihâd-ı İslâm siyâsetini çürüterek, yeryüzündeki bilcümle Türklerin ittihâdını tavsiye ve medhedyordu” şeklindeki teşhîsine, -muhtemeldir ki sırf hakikî fikrinin bu kadar âşikâre dile getirilmesini mahzûrlu bulduğu için- “Akçuraoglu’nun eserinde Osmanlılık siyâsetinin adem-i imkânı gösteriliyor, fakat ittihâd-ı İslâmsiyâseti çürütülüyordu” şeklinde îtirâz ederken haksızdır. Zîrâ, ken-

disi, bu tartışmayı, kitabının son cümlesinde: “Müslümanlık, Türklük siyâsetlerinden hangisi Osmanlı Devleti için daha faydalı ve kabil-i tatbiktir?” sorusuyla muallâkta bırakıyor gibi görünüyor da, onun metni dikkatle okunduğunda, ulaştığı netîcenin, aynen Risâl’in kaydettiği gibi olduğu fark edilmektedir.

SOMMAIRE

N° 364. — 16 AOUT 1913

P. RIVAT.....	<i>Les Turcs à la recherche d'une âme nationale</i>	673
ALFRED LARIVE.....	<i>L'Intelligence des Turcs (Suite)</i>	708
ANDRÉ ROUVREUX.....	<i>Vingts : XXV. S. A. R. l'Infant d'Espagne d'Orléans</i>	731
GEORGES SARRON.....	<i>Poèmes</i>	739
LOUIS PÉGAUD.....	<i>Le Miracle de saint Hubert, nouvelle</i>	737
MARC DAKHL.....	<i>Jean Leursin. L'Homme et la Légende</i>	755
ANDRÉ FONTANA.....	<i>Les Elongés noirs (XII-XIV, 50e, romans)</i>	788

REVUE DE LA QUINZAINE

REMY DE GOURMONT.....	<i>Epitaphes : XIII. Lettre à l'Amour</i>	813
GEORGES DEHAU.....	<i>Les Poèmes</i>	817
FRÉDÉRIC.....	<i>Les Romans</i>	818
JEAN DE GOURMONT.....	<i>Littérature</i>	818
EDMOND HARTMANN.....	<i>Histoire</i>	818
HENRI MATH.....	<i>Science sociale</i>	823
CHARLES MÉRAL.....	<i>Archéologie, Voyages</i>	839
JEAN NOËL.....	<i>Questions politiques et sociales</i>	845
CHARLES-HENRI ROGER.....	<i>Les Hommes</i>	849
R. DE BLAY.....	<i>Les Journaux</i>	854
ERNEST GUICHARD.....	<i>Théâtre</i>	859
JEAN MAROUD.....	<i>Musique</i>	863
GUSTAVE KAHN.....	<i>Art</i>	864
HENRI ALBERT.....	<i>Lettres allemandes</i>	871
HENRI D. DUBRAY.....	<i>Lettres anglaises</i>	877
DENISEAU ANTHOINET.....	<i>Lettres non-grecques</i>	884
CHARLES MÉRAL.....	<i>Varia : Les théâtres de Paris</i>	887
MERCURE.....	<i>Publications récentes</i>	899
—	<i>Échos</i>	899

La reproduction et la traduction des matières publiées par le « Mercure de France » sont interdites

LES MANUSCRITS NE SONT PAS RETOURNÉS

Les auteurs non avisés dans le délai de DEUX MOIS de l'acceptation de leurs ouvrages peuvent les reprendre au bureau de la Revue, où ils restent à leur disposition pendant un an.

Les avis de changement d'adresse doivent nous parvenir, accompagnés de 0,50 en timbres-poste, au plus tard le 1er pour le numéro du 16, le 25 pour le numéro du 1er du mois suivant.

Fransız Mercure de France mecmûasının -M. Tekinalp / P. Risâl'in "Les Turcs à la recherche d'une âme nationale (Türkler Bir Millî Rûh Arıyorlar)" başlıklı makalesinin neşredildiği- 16 Mart 1912 târihli 364. sayısının Mündericât sayfası... Bahis mevzûu makale, birinci sıradadır.

“Türklük, İslâmdan ayrılmaz” diyen Ali Kemâl’in fikrini de tahrîf ediyorlar

Risâl, bir diğer tercüme ve fikir tahrîfini de, Eski Ahrar Fırkası Reîsi (ve Kemalistler tarafından linç edilen gazeteci) Ali Kemâl’in (1869-1922) fikrini naklederken yapmaktadır. Bu yüzden, Akçura, Ali Kemâl’in de alâkalı metninin aslını aynen zik-

rediyor. Hâlbuki bu nakil de, Akçura'nın ortaya attığı suâle uzun uzadıya cevâb veren Ali Kemâl'in hakikî fikrini ortaya çıkar-mıyor. Onun -Akçura'ya da, Risal'e de zıdd olan- fikrinin özü, "Cevâb"ının başındadır ve şu cümlede mündericdir:

"Bizim için Türkü İslâmdan, İslâmı Türkten, Türk ve İslâmı Osmanlılıktan, Osmanlılığı Türkten, İslâmdan ayırmak, tekli-ği üçe bölmek olamaz!" (T. Tarih Kurumu neşri ve -33 dereceli Farmason târihçi- E. Z. Karal tarafından dili tahrîf edilmiş Üç Tarz-ı Siyâset'ten, 1976: 37)

Tekinalp ile Akçura arasında karşılıklı tahrîfât

Risal, Türk kültürü ve Türk hüviyetiyle berâber Ali Kemâl'in fikrini ve Yusuf Akçura'nın metnini tahrîf ediyor ama, Yusuf Akçura da onun makalesini tahrîf etmekten geri durmuyor. Yâni burada bahis mevzû olan, makyavelist siyâset îcâbı, çift taraflı ve karşılıklı rızâya müstenid bir tahrîftir. "Karşılıklı rızâ" diyo-ruz, çünkü "Risal", bilâhare, Akçura'nın tercümesinden bahse-derken, bu tahrîfâta herhangi bir îtirâzda bulunmıyacak, aksine onu sitâyîş ve iftîhârla kaydedecektir:

"Türkçülüğün" [Kof Türkçülüğün] ilk esâslarını Tekinalp vaz'etmiş

"(Bu makalem,) merhûm Yusuf Akçura tarafından Türkçeye tercüme olunarak Türk Yurdu'nda Türkçülüğün ilk esâsları olmak üzere neşrolunmuş ve bundan sonra, bu mevzû üzerine Avrupa müellifleri tarafından neşrolunan bütün eserlerde dahi bu tettebbu yegâne mēhaz teşkil etmiştir". (Landau 1996: 373. Tekinalp'i bize kadri bilinmemiş bir "Türk vatanperveri" olarak kabûl ettirmeye çalışan Landau, Behmoaras ve Bali de bu tahrîfâta temâs etmi-yorlar...)

Yusuf Akçura'nın tahrîfâtı ise, yukarıda da işâret ettiğimiz gibi, Risal'in ağır veyâ -o devrin îcâbı olarak- mahzûrlu buldu-ğu ifâdelerini tâdil etmek, yumuşatmak veyâ tamâmen atlamak

sûretiyledir. Meselâ şu atlaması, tavrı hakkında bir fikir vermek-
tedir:

“Kerpiç evler üzerine kederle dolu bir yılgınlık çökmüştü. Buna, bir de, Asya ırklarının mûtâd kadercilikleri ve İslâmın o pek müessif tevekkülü ilâve oluyordu.” (Risal / Tekinalp 1912: 674)

Akçura’nın sansür ettiği bir pasaj: Avrupa’ya temessül ve İslâm aleydârı bir nizâmı têsîs

“Risal”ın iddiâsınca *“Türkçülük hakkındaki dağınık fikirleri ilk defa olarak sistemleştiren”* ve *“Ziyâ Gökâlp’in ilhâmıyla”* kaleme alınan bu makalenin Yusuf Akçura tarafından en fazla mahzûrlu bulunarak sansür edilen pasajında da, yine Ziyâ Gökâlp’e atıfta bulunmaktadır. Şöyle ki: Yukarıda, Risal’in, Türk-
lere, Müslümanlığı bir tarafa atıp târîhlerindeki Câhiliyet devri-
ne dönmelerini tavsiye ettiğine şahid olmuştuk. Lâkin, Türkler,
o kadar iptidâî bir devirdeki hâlleriyle 20. asır dünyâsında nasıl
yaşayacaklar? “Risal Cenâbları”nın bu soruya da cevâbı hazır-
dır: Türkler, bir kere Müslümanlıktan sıyrılıp İslâm evveli devirdeki
asıllarına rücû ettikten sonra, bir hamlede, Avrupa’ya yönelecek-
ler, toptan Avrupa Medeniyetini benimseyecekler, Avrupaî laik
düzeni têsîs edeceklerdir! Böylelikle, Gayr-i Müslim vatandaşla-
rını da kendilerine bağlayabileceklerdir. Akçura’nın sansür ettiği
bu pasaj aynen şöyledir:

*“Ziyâ Bey, karârlı bir şekilde, bu bakımdan [Gayr-i Müslim-
ler için, “Türkçülük” siyâseti sebebiyle] korkulacak hiçbir tehdîd
yoktur, diyor. Biz, evvelâ, vatanperverlik ile dîni birbirinden ayı-
racağız. Münevver dimâğlar, bu laikleştirme gayretimizi dikkate
almalıdır; ki bu husûs, bu memleketin Müslüman olmıyan vatan-
daşlarının çok menfâatinedir. Avâmdan havâssa yükselen ve kör
inanç ve hurâfe kaynağı olan dînî idealizm, yerini, havâstan avâ-
ma indiği için daha aklı ve daha şuûrlu olan millî idealizme bı-
rakmaktadır. Bu sûretle, en korkunç taşkınlıkların müsebbibi ola-
bilecek Şerîat tehlikesine sed çekmiş oluyoruz.”* (Risal / Tekinalp
1912: 706)

nistes. Il n'a guère la politique comme mobile, ne tend pas à imposer son empire à l'ensemble du pays. Les dirigeants ne sont point les maîtres de l'heure; ils n'ont point de fonctions dans l'Etat. Ce ne sont pas des ouvriers systématiquement conduits. Devant le triste spectacle que présente l'état social du Turc, chacun d'eux, le cœur navré, obéissant à une impulsion spontanée et tout individuelle, essaye de réagir contre la ruine et la mort, prêts à s'abattre sur la race. Ils font même preuve d'une certaine largeur de vues dans leurs spéculations nationalistes. Un recueil de nouvelles d'un jeune, paru ces temps derniers, le *Turc Kalbi* (le Cœur turc), qui a été un grand succès de librairie, répète à toutes les pages en guise de leit-motif: *Türk ol, ve olmayanları sev* (sois Turc et aime ceux qui ne le sont pas). Parmi les héros du livre, on voit figurer des généraux de l'armée ottomane qui portent le nom de Casbarian (arménien), Hristaki (grec), Samuel (israélite).

Les diverses nationalités ne dissimulent pas leurs craintes, malgré ces assurances de bonhomie et de bienveillance. Elles se demandent si le mouvement ne renferme pas, en germe, la menace d'une intolérance future à leur égard.

Aucune menace de ce genre n'est à redouter, affirme résolument Zia bey. D'abord, nous désolidarisons le patriotisme d'avec la religion. C'est un effort de laïcisation dont les esprits éclairés doivent nous tenir compte et c'est un grand bien pour les citoyens de ce pays qui ne professent pas le mahométisme. L'idéal religieux, qui remonte de la foule à l'élite et engendre le mysticisme, la superstition, cède le pas à l'idéal nationaliste, plus rationnel, plus conscient parce qu'il descend de l'élite à la foule. Nous conjurons ainsi le péril du Chériat qui peut conduire aux pires excès. Autre argument digne de remarque: Aujourd'hui, le Turc ne souffre pas que les Albanais, les Grecs aient leur culture, leurs sentiments, leurs institutions propres, lui n'ayant encore rien de semblable. Lorsqu'il développera sa vie sociale, il trouvera très naturel le particularisme des autres; il deviendra plus compréhensif, partant plus tolérant.

Quoi qu'en pensent les éléments non turcs de l'empire, le sentiment-turquiste est légitime. Le peuple osmanli, qui sait se battre et qui sait mourir, aspire à la vie. Il veut compléter l'œuvre de régénération entreprise jadis sous Mahmoud II. Après avoir détrôné les tyrans du Yıldız, il tente de devenir une nation. Il veut réaliser sa révolution sociale après sa révolution politique.

Kemalist Propagandanın önde gelen simâlarından Yusuf Akçura'nın, "Risâle"nin makalesinde pek mahzûrlu bularak sansür ettiği pasajın (yukarıdan aşağıya 3. paragraf) yer aldığı 706. sayfa... Ziyâ Gökalp mesned itihâz edilecek "Müslümanlıktan tecerrüd etmiş ve topyekûn Avrupa Medeniyetini benimsemeye götürecek bir milliyetçilik" (yâni aldatmaca bir milliyetçilik) fikri telkin ediliyor...

"Risâle" ismi

Gelelim makalenin müellifi "Risâle"e... Bu, sonradan "Munis Tekinalp" ismini alan, bu arada başka isimler de kullanan Serezli bir Yahûdinin, Haham İzak oğlu Moiz Kohen'in nâm-ı müsteârından başka bir şey değildir. Yusuf Akçura, ona, sâdece fikir ve tesbâtleri için değil bir "Fransız müellifi" olması hasebiyle de pek çok iltifât etmiş, mâmâfih, asıl hüviyetini öğrendikten sonra dahi, bu teveccühü devâm etmiş, nitekim, *Türkler Bu Muhârebe-de Ne Kazanabilirler?* isimli kitabı, "M. Kohen" imzâsıyla, 1914

senesinde, Türk Yurdu Kitaphânesi tarafından neşredilmiştir.

Münâfık şahsiyetine câlib-i dikkat bir misâl

Diğer taraftan, bu “Risal” ismi, Tekinalp’in Selânik’den ah-bâbı ve pek mühim bir Yahûdi (bilhassa Selânik Yahûdileri) târihçisi olan Joseph Néhama’nın da (1881-1971) *Salonique: ville convoitée* (Göz Dikilen Şehir: Selânik) isimli kitabında (1918) kullandığı ve Tekinalp’in uzun müddet sütunlarında yazıları intişâr eden (Sabataî Fazlı Necîb’in) pek nüfûzlu *Asır* gazetesinin Fransızcaya göre *L’Asir* şeklindeki yazılışının ters çevrilmiş hâlidir. Tekinalp, gerek 1928’de Sabataî Sertel’lerin Resimli Ay Neşriyatı arasında çıkan *Türkleşdirme* kitabında, gerekse bizzat kaleme aldığı “Tercüme-i Hâl”inde (E. Düzdağ, *Yakın Tarihimizde Gizli Çehreler*, 2012: 82) bu makalenin kendisine âid olduğunu kaydettiği hâlde, 26 Ocak 1956 târîhli *Vatan* gazetesinde intişâr eden “Dinî ve Millî Müsâmahakârlık” başlıklı makalesinde, ondan sanki bir başkasına âidmiş gibi bahsederek:

“Mösyö P. Rizal, yukarıda zikri geçen (Türkler bir rûh-u millî arıyorlar) serlevhali müdellel ve sosyoloji bakımından büyük bir kıymeti hâiz olan etüdünde, Meşrûtiyet devrine kadar mer’î olan vaziyetin husûle getirdiği aksülamelleri ve bu aksülamellerden tevellüd eden teyakkuz ve intibah hareketlerini ve bu cümleden olarak ‘yeni hayat’, ‘yeni felsefe’, ‘Türkçülük’ gibi cereyanların gelişmelerini büyük bir vukuf, bilgi ve nüfûz-u nazarla ve o zaman Ziya Gökalp sosyoloji mektebinin ilham kaynağı olan Durkheim, Bergson gibi sosyolog ve mütefekkirlerin ilmî esaslarından istiâne ederek uzunboyulu îzâhat verdikten sonra, o zaman Avrupa edebiyatında nasyonalist bir cereyan olarak telâkkî olunan Türkçülük hareketlerini bitarafâne ve geniş görüşlü bir sûrette tahlil etmiştir” (Rifat Bali, *Bir Günah Keçisi: Munis Tekinalp*, 2012: 3/493’ten naklen)

sözleriyle onu harâretle övmektedir.

Bu tavır, onun münâfık şahsiyeti hakkında mühim bir ipucu olsa gerektir.

Tekinalp, 1936'da da, *Kemalizm*'le, *Türklüğü* tahkîre devâm etmişti

Ömrü boyunca sinsilik ve ikiyüzlülüğü şîâr edinmiş olan Tekinalp, “Türkler Bir Millî Rûh Arıyorlar” başlıklı makalesinden bir çeyrek asır sonra dahi Türkler hakkındaki hakaretâmîz iddiâlarından vazgeçmemiş, resmî makamların büyük iltifâtına mazhar olmuş *Kemalizm* kitabında, bunları tekrâr etmekten çekinmemişti (zâten Kemalist Propaganda da kendine bu iddiâları mesned edinmişti):

“...*Arab ve Acem edebiyatının bir karikatüründen ibaret olan Türk edebiyatı...*” (Tekinalp 1936: 28)

“(Makedonya’daki) bütün bu hristiyan ve müslüman milletler arasında, millî şuuru kâfi derecede uyanmamış olan ve bu sebeble, milliyet mücadelelerinde er veya geç mağlûbiyeti mukadder bulunan, yalnız, memleketin gûya sâhibi olan Türk’tü. O, millî şuurunun kat’î surette uyanmasını ümid edebilmek için elzem olan unsurlara bile sahib olmadığından, vaziyeti daha igratileşiyordu. Lisanında, öz türkce pek az kelime vardı; edebiyatı Arab ve İran edebiyatının taklidinden ibaretti ve son zamanlara doğru ise garb edebiyatının intihalinden başka bir şey değildi. Tarihi, harb, entrika ve saray ihtilâlleri tarihi idi. Entelektüeller ve milletin seçkinleri, millî uyanışın pişdarı olması lâzımgelenlerin ekserisi teokratik ruhun esiri idiler. Bunlar, içinde, dinî tarikatlerin de mevcut bulunduğu muhtelif muhitlere serpilmişlerdi. Bu tarikatler ise, yalnız teokratik meslekleri itibarile değil, kendi ruhî hususiyetleri ve menfaatperestlikleri bakımından da millicilk aleyhtarı idiler.

“*Millî idealden mahrum Türk milleti, pürsilâh bir düşman ordusunun ortasında kalmış silâhsız bir asker vaziyetinde idi. ‘Hasta adam’ın mefruz vârisleri olan düşmanlar, mirasın taksiminde anlaşmağa muvaffak oldukları takdirde, bu kadar fazla ve bu derece ateşli millicilik cereyanlarının ortasında, bu âtil vücûdün parça parça olacağı pekâlâ görünüyordu. Nitekim ilk defa olarak,*

aralarında husule gelen muvakkat anlaşma, Balkan harbini intac etti ve Türkiye için felâketli âkîbetler doğurdu. Sevr muahedesi, lüzumundan fazla süren bu facianın son darbesi, mukadder neticesi idi. Binlerce yıllık bir maziye sahib fatih bir millet, kendi tebaası olan milletlerin boyunduruğu altında esarete mahkûm edilmişti...” (Tekinalp 1936: 293-295)

Lâkin ânîden emsâlsiz bir mûcize vukû buluyor ve Selânik’den hârikulâde, fevkalbeşer bir kurtarıcı (Mason Üstâdı Tamer Ayan’ın tâbiriyle, bir “Kutbülaktâb”, bir “Sâhibzuhûr” veya bir “Sâhibkırân”) zuhûr ederek bu “sefil topluluğu” esfelisâfilînden kurtarıyor ve o erişilmez “Muâsır Medeniyet seviyesine” îlâ ediveriyor:

“Asırlık rehaveti son defa olarak silkip atmak için bu kâfiydi. İşte burada, fatihlerin evlâdı olan bir milletin müdafaa-i nefis sevki tabiîsinin, bir infilâkı andıran uyanışına şahid oluyoruz. Atatürk’ün, 1919 senesinde, Samsun’a ayak basar basmaz fırlattığı ‘ya istiklâl, ya ölüm’ emri, bir barut fıçısına düşen kıvılcım tesiri yaptı. Türk milletinin bütün sınıfları, bir ağızdan ‘ya istiklâl, ya ölüm’ diye bağırışıyordu... [...]

“(Kemalist) realizm, milleti uçurumun kenarına sürükliyen dinî tasavvufa karşı bir aksülameldir. [...] Halk Partisinin altı remzinden her birisi bir aksülamelin neticesidir. [...] Yeni Türkiye eski rejime karşı, dinî taassub taraftarı ve teokratik olan meşum maziye karşı aksülamel olarak laiktir. Türkiye şunu göz önünden uzak tutamaz ki Türk’ün millî şuurunu kaybetmiş olması, kendisini garb kültüründen ve garb medeniyetinden uzaklaştıran dinî şuurun tazyik ve tahakkümünden ileri gelmişti...” (Tekinalp 1936: 295, 296-297)

Uydurma târih ve dil müddeâları semeresini veriyor

“Türkler Bir Millî Rûh Arıyorlar” başlıklı makalesinde, 19 ve 20. asırlarda “Gizli-Kuvvetin Türk Siyâseti”nin bir tezâhürü ola-

rak, (aynen kavimdaşı Léon Cahun gibi) Türklere, İslâm'dan kopup Câhiliyet devirlerine yönelmelerini ve “Türk rûhu”nu orada aramalarını telkîn eden Tekinalp, sonraki senelerde, kendisinin de neşvünemâ bulmasına pek müessir bir şekilde iştirâk ettiği “Güneş-Dil Teorisinin” “Kemalist Târih ve Dil Tezleri” olarak tatbîkâta konulduğunu ve resmî târih ve dil tezleri sıfatıyla, başta ders kitapları olmak üzere, Devletin elindeki her çeşit imkânla propaganda edildiğini ve bu sûretle Milletin İslâm'la râbitasını koparma uğrunda pek büyük mesâfe kat'edildiğini sevinçle müşâhede edecek ve o heyecânla, 1936'da, *Kemalizm* kitabını neşredecektir.

“Kemalist Târih Tezi”: Frenkleşmek uğrunda, “Frenkliğın kaynağı biziz” uydurması

Kemalizm'in husûsen 15 ve 16. Bölümleri (Tekinalp 1936: 129-158), “Kemalist Târih Tezi”ne veyâ (daha ziyâde dili öne çıkaran) diğer ismiyle “Güneş-Dil Teorisi”ne tahsîs edilmiştir. Yalnız, her ne kadar bunları “Dilin Türkçeleştirilmesi” başlıklı 17. Bölüm tâkîb ediyorsa da, bunlarda, bu tezin dil mes'elesine tatbîkî görülmüyor. Müsbet ilim bakımından ancak bir hezeyân olarak değerlendirilebilecek teze gelince, kısaca bu, târihin ilk medenî milletin –târihleri binler ve binlerce sene gerilere giden- Türkler olduğu, medeniyetin bütün dünyâya Türklerin eliyle yayıldığı, bu çerçevede, Mezopotamya medeniyetini başlatan Sümerlilerin, “*Girid, Lidya ve İyonya adile maruf kültür merkezini vücade getiren Ege medeniyetini*” kuranların, Hititlerin, “*Yunan-Lâtin medeniyetini yaratan Etrüsklerin*”, v.s. Türk ırkına mensûb bulunduğunu ve bu sebeble de dillerindeki kültür kelimelerinin Türkçe menş'eli olduğu gibi iddiâlardan ibârettir.

“Türk ırkı”na gelince, bu tez sâyesinde, artık

“*Türkün, Mogol veya Mongoloid ırkına değil, Alplı ve brachycéphale [brakisefâl Âri / Avrupalı] ırkına mensub olduğu öğrenilmiş*” (Tekinalp 1936: 133),

“*Türklerin Hind-Avrupaî denilen büyük aileye nisbeti isbat*

edilmiş” (Tekinalp 1936: 135),

“Türklerin, Hind-Avrupaî milletler arasında şerefli bir mevki sahibi olduğuna kanaat getirilmiş” (Tekinalp 1936: 137)

bulunulmaktadır. (Bir hâmiş: 1937’de *Kemalizm*’in Fransızca baskısı yapılınca, ilmî bir târîh mecmûası olan *Revue d’Histoire Moderne*’in 1939, XIV. cildinde –pp. 324-326-, bu tezle ince ince alay eden ve târîhçi Marcel Emerit tarafından kaleme alınmış bir kitap tanıtma makalesi neşredilmişti...)

Elbette, mes’ele bununla kalmıyor; daha doğrusu asıl mes’ele zâten bu değildir. Asıl mes’ele, kadîm devirde “*medeniyetin piş-darlığını yapan ecdâdımıza lâayık olarak*”, bugünün ileri Avrupa medeniyetini benimsemektir. Bunda da gıcunacak bir taraf yoktur; çünkü “*Avrupa kültüründeki kıdem hakkı bizimdir*”; şöyle ki:

“*Türk milletinin intisab etmiş olmakla iftihar duyduğu Hitit medeniyeti, bugünkü Avrupa medeniyetinin müvellidi Yunan-Roma medeniyetini doğuran İyonya medeniyetinin anasıdır*”. (Tekinalp 1936: 154-155)

Demek ki Avrupa medeniyetini benimsemekle, hakîkatte aslımıza rücû etmiş oluyoruz...

3. Fasıl:

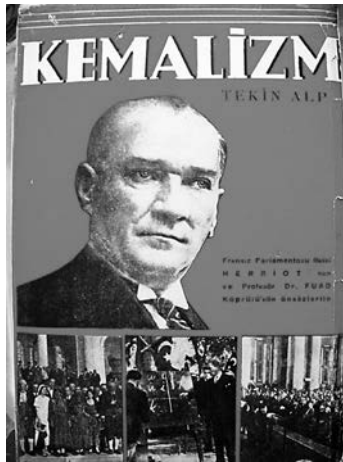
KEMALİSTLİĞİ

Kemalizm, “Sâhibinin Sesi” bir kitaptı

1936’da Türkçe, 1937’de Fransızca (ve peşinden de Çekce) olarak neşredilen *Kemalizm*, Rifat Bali’nin T.C. Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi vesîkalarıyla meydana koyduğu veçhiyle (Bali 2012: 1/95-100), CHP Umûmî Kâtibi (1946-1947’de Başvekîl) Recep Peker’in (1889-1950) teftişinden geçtikten ve bâzı tashihler yapıldıktan sonra, tamâmen resmî müsâade ve destekle (kendi tâbiriyle “muhterem Partinin tensîb ve tasvîbiyle” –Landau 1996: 374) neşredilmiştir ve bu bakımdan sâdece Tekinalp’in fikir ve tesbitlerini değil, o devrin resmî siyâsetini (ve Sâhibinin Sesini) aksettirmektedir; yâni (en azından) yarı-resmî bir neşirdir.

Kemalizm, “Avrupa’ya temessül etmekle” iftihâr ediyor

Kitabı, Tekinalp’in *Hâtıra Defteri*’nden anlaşıldığı üzere (Bali 2012: 2/47), 1911’de Selânik’de tanışıp ahabâb (ve “Birâder”) olduğu Yunus Nadi basmış ve gazetesinde reklam etmiştir. Kitabın başında, Fransız Millet Meclisi Reîsi ve Fransa Sâbık Başvekili Edouard Herriot ile Prof. Fuad Köprülü’nün Mukaddimeleri bulunmaktadır. Herriot’dan bir Mukaddime almak için, bizzat resmî ricâl seferber olacak ve Pâris Sefîri Suat Davaz’ın tavassutuyla maksada ulaşılacaktır. (Bali 2012: 1/96 v.d.) Bahis mevzûu kitap hakkında pek sitâyîşkâr bir takrîz olan “Herriot’nun Mukaddimesi”nde Kemalizmin en fazla medhüsenâ edilen veçhesi, onun, Türk ve sâir Müslüman topluluklara karşı tâkîb ettiği topyekûn kültür jenosidi siyâsetinde gösterdiği büyük muvaffakı-

Kemalizm, 1936’da, CHP Umûmî Kâtibi Recep Peker tarafından gözden geçirilip resmî tasvibe mazhar olduktan sonra ve resmî destekle neşredilen “Sâhibinin Sesi” bir kitaptı... Başka türlü de düşünülemezdi; zîrâ Kemalizm, Türkiye’de artık resmî (yâni totaliter) ideoloji olmuştu... Bu kitabın Siyonizm propagandası yapan kısmını Yeni Söz’ün 20 Aralık 2017 ilâ 9 Ocak 2018 târihli nüshalarında intişâr eden “Kemalizm, İsrâil’in Kuruluşuna Nasıl Yardım Etti?” başlıklı makalemizde tahlil etmiştik.

yettir:

“Türk milleti, ânî bir hamle ile, o Garb Medeniyetinin âdetlerine ve prensiplerine inkıyâd ediveriyor. İstanbul’da, Anadolu kıyısından Rumeli kıyısına ne kadar sür’atle geçilirse, Türk milleti aynı sür’atle Garbe temessül ediyor [Avrupa’ya “assimilé” oluyor]. Mûcize diyeceksiniz. Hayır; isteyerek, hesaplanarak yapılmış, mantığa müstenid ve millet aşkından mülhem bir eser.” (s. III) (Tekinalp de tamâmen aynı fikirdedir: Bkz. a.e., s. 14)

http://www2.assemblee-nationale.fr/var/ezflow_site/storage/images/média/histoire/personnages/herriot-edouard-1872-1957/484870-1-fre-FR/herriot-edouard-1872-1957.jpg; 30.4.2018)

“Mûcizevî muvaffakiyet: Türk Milleti, Kemalizm sayesinde, Garbe temessül ediyor” diyerek Türkleri “alkışlayan” (1916 ilâ 1957 senelerinde müteaddid def’alar Radikal Partisi Reisi, Başvekîl, Vekîl ve Fransız Millet Meclisi Reisi) Édouard Herriot (1872-1957)... Bâzı Fransız kaynakları tekrîs edilmiş olmadığını dermeyân ediyorlarsa da (ki bu takdirde de Masonlara yakınlığı, zihniyeti ve tâkib ettiği siyâset sebebiyle “Önlüksüz Mason” sayılıyor) (Demir Serge, “Les francs-maçons de retour à la mairie”, L’Express, 8.11.2001) (https://www.lexpress.fr/informations/les-francs-maçons-de-retour-a-la-mairie_646104.html; 20.12.2017), Türkiyeli Masonlar onun Mason olduğunu kaydediyorlar.

Tekinalp’in Kemalizm’i, Devletle aynılaşmış CHP’nin ve “Tek Adam”ın zihniyetinin resmî tercümanı olduğu için, Kemalist İdeoloji, memleket hâricinde de bu kitapla tanıtılmak istenmiş, (muhtemelen Sabatâî Cemâatine mensûb olan) Pâris Sefîri Suat Davaz’ın gayretleriyle Herriot’dan da bir takrîz yazısı alınmış ve kitabın Fransızcası, 1937’de, Yahûdî Félix Alcan Kitabevi tarafından neşredilmiştir...

(Türk Mason Dergisi, Nisan 1957, sayı: 26, İstanbul, s. 1433)
İki güzide Fransız Masonu, Édouard Herriot ve Arthur Groussier'nin ölümünün ardından Türk Mason Dergisi'nde yukarıdaki vefâtnâme neşredildi. İlk paragrafta: "Farmasonluk, yasta. Hemen hemen aynı zamânda Tarikatimizin iki büyük simâsı Ebedi Meşrikâ göçtüler: Farmason Édouard Herriot ve Farmason Arthur Groussier", son paragrafta ise: "Türkiye Masonları, Fransalı Birâderlerine samimî ve kardeşçe tâziyelerini arzeder ve Masonluğa hakkıyla lâyık olan bu iki Büyük Ölünün huzûrunda ihtirâmla eğilirler" deniliyor...

“Kemalizmin kafasını ezdiği dâhilî düşman: Müslümanlık”

Hâlbuki, asırlarca, “*kahrolası Şeriat*” (Tekinalp 1936: 94) veya Türk Kültürünü yok ederek onun yerine kaim olan İslâm Kültürü (Tekinalp 1936: 115) bizi Avrupa Medeniyetini toptan benim-

semekten, diğer tâbirle Avrupa'ya temessül etmekten alıkoymuştu. Zâten “*inhitâtımız*”, bütün geriliklerimizin müsebbibi de “*münhasıran*” odur. (Tekinalp 1936: 151-152, 99, 297, v.s.)

Binâenaleyh:

“Lozan Muâhedesinden sonra, İstiklâl mücadelesi dâhilî düşmana tevcih edildiği zaman, kafası ezilecek olan düşman, teokrasi olmuştur. [...] Bu muzır zihniyet yüzündendir ki bütün Türk milleti, göze görünmez kafeslerin arkasında, Garb kültüründen uzak, menbaı Arabistan çöllerinde bulunan ruhanî ve şer’î kanunların tesiri altında yaşamağa mecbur bulunuyordu.” (Tekinalp 1936: 94)

“Kemalizm, islâmî mâzîyi sildi süpürdü ve Müslümanlık râbitasını öldürdü”

Bu vaziyet karşısında, “*milletine Garb kültürünü tamamile kabul ettirmeğe kuvvetle azmetmiş olan Kamâl Atatürk*” (Tekinalp 1936: 101) veya “*Kemalist inkılâb, maziye sildi süpürdü*” (Tekinalp 1936: 318) ve “*Türk milleti için, islâmiyet râbitasının artık öldüğünü*” ilân etti (Tekinalp 1936: 97).

Tekinalp, ilk senelerde harâretle müdâfaa eder görüldüğü Pantürkizmden bilâhare vazgeçmişti; ama son nefesine kadar sâdık bir Kemalist olarak kaldı. Zîrâ, makyavelist strateji îcâbı, önceki bütün fikirlerinin nihâî hedefi Kemalizmdi. Gerek *Kemalizm* (1936), gerek *Türk Ruhu* (1944) kitaplarında, gerekse makalelerinde Kemalizmi yere göğe sıgdıramadığı görülüyor. Kemalizm ise, -resmî tasvîle neşredilen alâkalı kitabında uzun uzadıya îzâh ettiği gibi- “millî sır” stratejisiyle, adım adım, Türk kültürü yerine topyekûn Avrupa kültürünü ikame etme, böylece tamâmen Avrupa'ya temessül etmiş bir topluluk ortaya çıkarma siyâsetinden ibâretti.

Buna rağmen, 1954-1955'te yazdıklarına göre:

“Atatürk tarafından Türk gençliğine emanet olunan ve Türk mucizesi diye anılan Kemalizm ideolojisi, Türk milletinin ruhuna,

an'anesine ve millî seciyesine dayanan bir duygu ve fikir manzumesidir, özbeöz yerli ve millî malımızdır... Kemalist ideolojisinin yegâne necat ve selâmet yolu olduğuna kanî olan neslimizin mu-kaddes vazîfesi, bu ideolojiyi, bir ân evvel, zihniyet inkılâbı yolu ile, realite safhasına intikal ettirmektir.” -Bali 2012: 3/488, 464, 459, 493-)

(Le Petit Journal,
15 Novembre 1937,
P. 10.)

1937'de, Pâris'de, Yahûdi Félix Alcan Kitabevi tarafından Le Kémalisme kitabı neşredilince, (Pâris'te münteşir) Le Petit Journal gazetesi, 15 Kasım 1937 târîhli nüshasında (s. 10), onu şöyle tanıtmıştı: “Türkçülüğün uyanışına faâl bir şekilde iştirâk ve bu hareket hakkında mühim eserler telif eden Tekin Alp Bey, yeni Türk milliyetçiliğinin hakiki mâhiyetini tebâruz ettirmeye herkesten daha fazla ehildi. Müellif, Türk ihtilâlinin muhtelif merhalelerini sâdece bir târihçi sıfatıyla tasvîr etmekle yetinmiyor, Türk mucizesi tâbir edilen vâkıayı tahlîl ve izâh etme vazîfesini de üstüne alıyor. O, hâdiselerin mantığı kadar onları doğuran sebepleri de gözleri önüne sermeye ve dikkatli bir ictimâiyatçı sıfatıyla, ihtilâlînin ve onun reisinin nev’i şahsına münhasır vasıflarını ortaya koymaya bihakkın muvaffak oluyor. O reis ki vatandaşları, ona, bir şükran ve ihtirâm ifâdesi olarak Atatürk, yâni Türklerin Babası ismini lâyük görmüşlerdir...”

Kemalizm kitabından iktibâs ettiğimiz şu birkaç cümlelerin, onun niçin sonuna kadar Kemalizmin pek harâretli bir propagandacısı olarak kaldığını anlamaya kâfi geleceğini zannediyoruz:

“*Dîn âmili milliyet târifine dâhil değildir... Bizim rejimimiz gibi laik bir rejimde, dînin millî kültürle hiçbir münâsebeti yoktur...*” (Tekinalp 1936: 303, 302)

“*Osmanlı devrinde, Türkiye’de, Türk, Arab, Kürd, İranlı ve Arnavudlardan mürekkeb karışık Müslüman unsurlar indinde millîciliğin mânâsı, İslâm dînine sâlik bütün unsurlar arasında tesânüdden ibâretti.*” (Tekinalp 1936: 274)

“*Kemalizm [ise], bidâyetten beri bir tek tanrıya tapmıştır: Millîcilik...*” (Tekinalp 1936: 31)

“*...[Kemalizmle,] millet, dînî ve mezhebî irtibat yerine Türk milliyeti râbitasîle efrâdını toplamıştır...*” (Tekinalp 1936: 16)

“*...Yalnız millîciliğe tapılan Atatürk’ün tevhid devri...*” (Tekinalp 1936: 173)

“*Milletine Garb kültürünü tamâmen kabûl ettirmeğe azmetmiş olan Atatürk... Çankaya’daki Fevkalinsan...*” (Tekinalp 1936: 101, 52) (1954’te neşrettiği bir makalesindeki tâbirle: “*fevkalbeşer hasletinde bir Atatürk*” -Bali 2012:3/463)

“*Artık 1935’deyiz. On iki senelik bir müddet zarfında, yeni Türk, kendine yeni bir ruh, yeni bir ahlâk, yeni bir târih, hattâ Allah’ı artık Tanrı diye andığı için, diyebilirim ki yeni bir Allah yaratmıştır.*” (Tekinalp 1936: 171) İlh...

Aynı minvâl üzere, 1928’de neşredilen *Türkleştirme* kitabında da şu tesbît ve temennîye yer vermişti:

“*Hamd olsun büyük müncimiz Gazî Hazretlerinin ilhâm ve işâretleriyle meydana atılan Garplılaşma cereyânı, günden güne ilerlemektedir! Artık hiçbir kuvvet (bu) ileri hareketine mânî olamaz!*” (Düzdağ 2012: 66’dan naklen)

Türk Ruhu: Bütün mes'ele, Türkleri İslâmdan koparıp Avrupa'ya iltihâk ettirmek

“Millî Şef” devrinde (1944'te) neşredilen *Türk Ruhu* kitabında da, hülâsaten aynı fikrî telkînle karşılaşılıyor. Bu kitapta, propagandasını, gûyâ Türklerin câhiliyet devrinde teşekkül etmiş ve kendisinin tebcil ettiği uydurma bir “Türk rûhu” fikri üzerinde binâ ediyor. İslâmla hidâyete erip büyük bir millet hâline gelişimiz ise, ona göre, o rûhdan bir sapma olduğu için, Türklerin “küsûf”, yâni Güneş tutulması devridir. “Meşrûtiyet”le uyanış başlamış, “Ebedî” ve “Millî Şefler” devriyle o rûh tekrâr canlanmış. Peki canlanmış da ne olmuş? Türkler Garb'e yönelmişler, topyekûn Garb Medeniyetini benimsemek için muazzam hamleler yapmışlar... Kitabının “Fransızca Baskıya Önsöz” kısmı ile ilk sayfalarında bu iddîalarının bir hülâsası bulunuyor. Her ikisini harmanlayarak naklediyoruz:

“...Bir milletin manevî şahsiyetinde ölmez ve değişmez olan unsur, Atalar Ruhudur. Muhitlerin ve iklimlerin değişmesi, olağanüstü durumlar ve hâdiseler, çeşit çeşit kültür tesirleri gibi âmiller, milletin ahlâkî veya manevî görünüşünü şu veya bu yönde değiştirebilir; fakat ne olursa olsun atalar ruhunun izleri ebediyen kalır. Bu, ırkın tesiri veya kanın sesidir. [...] ...Binlerce yıl süren bu merhalede, atalar ruhu Ural-Altay steplerinin potasında yoğurulmuştur. Bu devreyi, millî kahraman olan Mete ve Atıla şahıslandırır. Bu, İslâmiyetten önceki devredir.

“(Hâlbuki) Sentetik Ruh [...] için bu mülâhaza varit değildir. On asır kadar Türk hayatına hâkim olmuş bulunan sentetik ruhta ne ölmezlik vardır, ne de bu ruh Türkün öz ruhudur. Sentetik ruhun tezahürleri sosyoloji dilinde muhit ve zaman adları verilen tesirlere göre değişirler. [...] Sentetik Ruh merhalesi, İslâmiyet merhalesidir ki devamı müddetince, atalar ruhu uzun bir küsuf geçirmiştir. Onun yerine, milletin manevî hayatı üzerinde, sentetik yahut islâmlararası adını vereceğimiz ruh hâkim olmuştur. Bu merhaleyi, o ruhun son timsali, tanzimat devrinin kahramanı olan Namık Kemal şahıslandırır. Namık Kemal hürriyete susamış bir kahramandır. Vatanı hürriyete kavuşturmak istiyordu; fakat milleti hürriyete kavuş-

turmak için, sentetik ve islâmlararası ruhun esiri olan Türk atalar ruhuna hürriyet bahşetmek lâzım geldiğini idrak etmemişti.

“...Tanzimattan Kemalist inkılâba kadar giden devre, gebelik devresidir; [...] bu devre, sentetik ruhun asırlık tezahürlerinin mâziye doğru itildiği devirdir. 19 uncu asrın bir hususiyetini teşkil eden millî şuur, o devirde kökleşmiş ve islâmlararası kültürün asırlarca boyunduruk vurduğu atalar ruhunun hususiyetleri o millî şuurun tesirile muhite çıkararak yeni Türkiyeyi doğurmuştur. [...] ...Ziya Gökalp’i, yeni Türkiyenin bu gebelik devresini hakkile temsil eden ‘şahıslandırma’ (incarnation) telâkki ediyoruz.

Munis Tekinalp’in 1944’te neşredilen Türk Ruhu kitabı... Bu mâhir Yahûdi stratejisti, bütün ömrünce, muhtelif fikrî hilelerle, Türklere İslâmdan kopup Avrupalılaşmayı telkin etti.

“...Yeni Türkiye, [...] Eski Türklerin, yani bin yıldan daha fazla bir zaman evvel, ana yurttan, yüksek Ural-Altay steplerinden, bodur Tatar atlarına binerekten dışarı taşan insanların dirilişinden başka bir şey değildir. [...] Bu eski fatihlerin ahfadının kültür fütuhâtı, Ebedî Şef Atatürk’ün de müjdelediği gibi, onlara, modern milletlerin seviyesi üstüne çıkmak imkânını verecektir.” (Tekinalp 1944: XII-XIII, 2-3, 5)

“...Atatürkün verdiği ve kendi adını taşıyan rejimin mümessillerinin o zamandanberi tekrar etmekten geri durmadıkları ilk parola ‘Garba doğru’ parolasıdır. Gerçek, Türk milleti, garba doğru dolu dizgin koşmak sayesinde ki dirilmiş ve kara cehaletle sözde dinin nüfuzu altında kaybettiği asırları kazanmıştır...” (Tekinalp 1944: 276)

4. Fasıl:

SİYONİST FAÂLİYETLERİ

Landau, Behmoaras ve Bali’ye göre, Tekinalp, tam mânâsıyla bir Siyonist sayılmazdı; çünkü o, Osmanlı menfâatlerine öncelik tanıyor, mazlum Yahûdilerin Osmanlı topraklarına hicretini daha ziyâde bu proje Osmanlı’nın iktisâden kalkınmasını temîn edeceği için destekliyor, üstelik, Yahûdi muhâcirlerin Filistin’e değil, Osmanlı’nın işlenmemiş, ıssız muhtelif bölgelerine yerleştirilmesini istiyordu.

Meselâ Landau’ya nazaran (1996: 45):

“Tekinalp’in yaklaşımı, Osmanlı çıkarlarının –tüm Yahûdilerin Filistin topraklarında toplanmasını tercih eden Siyonist görüşe karşıt olarak- öncelik taşıması temeline dayanıyordu; bir süre, yazılarında da sık sık görüldüğü gibi, özellikle Osmanlıcılık politikalarını vurguladı.”

Hattâ, Siyonistlerin projesinin Filistin’de müstakil bir Yahûdi Devleti kurmak olduğunu anlayınca Siyonizmin aleyhine dönmüştü...

(<http://www.milliyet.com.tr/2005/01/31/pazar/paz01.html>;

4.11.2014)

(Filiz Aygündüz / Liz Behmoaras mülâkatından)

Munis Tekinalp, (muhtemelen) eşi ve kızıyla berâber...

Hâlbuki bizzat bu müelliflerin Tekinalp hakkındaki neşrettikleri vesîkalardan, böyle bir takdîmin bir sap-tırma, bir tahrîf olduğu hemen anlaşılıyor. Şöyle ki:

Kemalizm'de Osmanlı'dan hadsiz nefret

Birinci olarak, dâimâ münâfıkça bir dil kullanan Tekinalp, aslında, Osmanlı'dan ne derece nefret ettiğini, Kemalist Rejim devrinde açıkça ortaya koymuştur. Binâenaleyh, onun, Osmanlı'yı kurtarmak ve kalkındırmak için Osmanlı topraklarına kesîf bir Yahûdi hicretini tîmîn etmeye çalışmış olduğuna inanılmaz. Onun Osmanlı'ya karşı taşkın nefreti, *Kemalizm*'i baştan sona kaplamıştır ve her vesîleyle, her fırsatta kendini göstermektedir:

“Yeni Türkiye, eski rejime karşı, dinî taassub taraftarı ve teokratik olan meş’ûm mâziye karşı aksülamel olarak laiktir... Türkün millî şuûrunu kaybetmiş olması, kendisini garb kültüründen ve garb medeniyetinden uzaklaştıran dinî şuûrun tazyik ve tahakkümünden ileri gelmişti.” (Tekinalp 1936: 296-297)

“Türklere asırlarca müddet dil vazîfesi gören Osmanlıca, Türkün kanına en çok susamış, İmparatorluğun inhitat devrinde onu

esîrliğe mahkûm etmiş en büyük iki düşmanın, mutlakiyetin ve teokrasinin eseri idi." (Tekinalp 1936: 160)

"Sonradan görme hissi veren millete mensûb bu mültecî (medeniyet dünyâsındaki bu sığıntı), Osman'ın aşîretinden ortaya çıkmış, bir müddet harbde tâlihi yâver olmuş, yabancı memleketleri işgale muvaffak olmuş, hiçbir zaman kendi malı olmıyan bir İmparatorluk kurmuş, bu İmparatorlukta sâdece bir karargâh tesis etmiş ve ancak muhâfızlık yapmış ve oranın, kültürel üstünlüğü günden güne artan yerli ahâlisi hesabına çalışmıştır." (Tekinalp 1936: 130)

Bundan başka, onun, en muhlis Osmanlı pâdişâhlarından biri olan ve pek basîretli bir siyâset tâkîb ederek Osmanlı'yı otuz üç sene müddetle Siyonistlere ve sâir emperyalistlere yıktırımıyan dâhî Pâdişâhtan ne büyük bir öfkeyle bahsettiğine de dikkat etmek lâzım gelir:

"Abdülhamîd, Türk milletini ezen diktatörlerin en dehşetlilerinden biri idi... Millet, kahır altında inlerdi..." (Tekinalp 1936: 40)

Aynen "Fevkalinsan"ın nefreti gibi:

"Pâdişâh, zevk ve saltanatına düşkün, her zilleti irtikâb edecek menfûr bir şahsiyettir! Millet zulüm ve istibdâd altında mahv oluyor!" (1906'da, Gizli Vatan ve Hürriyet Cem'iyeti'nin Selânik Şûbesi'ni kurarken yaptığı konuşmadan; Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri I-III, Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi YL., 2006, II/1-2)

Böylece, Tekinalp ile -"Fevkalinsan" ilân ettiği- Kemalizmin Liderinin Osmanlı'ya karşı hissiyâtı, tıpatıp çakışmaktadır:

"Osmanlı devleti maatteessüf ölmüştür. Bâbîâlî hükûmeti maatteessüf ölmüştür. Affedersiniz, hatâ ettim! Maatteessüf demiyecektim, maâliftihâr ölmüştür! Çünkü onlar ölmeseydi, milleti öldüreceklerdi..." (31 Ocak 1923'te İzmir'de Halk ile Konuşma'sından; Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, Ankara: Atatürk Araştırma Merkezi YL., 2006, II/92)

Beynelmilel Siyonizmin pek faâl bir elemanı

İkinci olarak, Selânik'deki gençlik senelerinden itibaren, gayet şuûrlu, inanmış bir Siyonist olduğu, bu uğurda hummalı bir faâliyet içinde bulunduğu, teşkilât kurduğu, Avrupa'daki (hasaten Londra ve Viyana'daki) Siyonist mihrâklarla irtibat hâlinde bulunduğu, Siyonizmin tahakkuku için büyük bir teşkilâtla faâliyet gösteren İngiltereli Siyonist muharrir İsrail Zangwill ile mektuplaştığı ve yardımlaştığı (Behmoaras 2005: 114-118), 9. Siyonist Kongresi'nde Siyonizmi destekleyen ve bu gayenin tahakkuku için tasavvur ettiği stratejiyi izâh eden bir nutuk irâd ettiği ve nihâyet İttihâdcılar ile Siyonist mihrâklar arasında aracı rolü oynayarak "*Siyonistler için bir ümit olan İttihâd ve Terakkî*"nin (Behmoaras 2005: 100) Siyonizme desteğini kazandığı (Behmoaras 2005: 114-118: Zangwill'in teşkilâtına gönderdiği mektuplar), bu bakımdan İsrâil Devleti'nin kurulmasında hiç de hafife alınmayacak bir hissesi bulunduğu müşâhede edilmektedir.

Nitekim, *Hâtıra Defteri*'nin 2 Şubat 1909 târîhli sayfasında:

"İstanbul'a gidip bir Siyonist muhitinde iki hafta kaldım. Görüyorum ki Siyonizm, benim için, pek çok hizmette bulunabileceğim yeni bir faâliyet sâhasıdır. Yalnız, faâliyete geçmeden evvel bu husûsta efkâr-ı umûmiyeyi aydınlatmaya çalışmak lâzım."

diye yazıyor ve Bene Siyon Klübünde konferans vermeyi planlıyor. (Bali 2012: 2/26-27)

4 Mart 1909 târîhli sayfada,

"Anglo Palestine Bank isimli Siyonist bankasının Selânik'de bir şûbe açması için çok çalıştığını"

ifâde ediyor. (Bali 2012: 2/28)

2 Kasım 1910 târîhli sayfada, Yahûdilerin Türkiye'ye kesif şekilde hicretini tanzim etmek için bir teşkilât kurmaya çalıştığından bahsediyor:

"*Viyana'ya seyahatimin akabinde, Selânik'de [yine kendisinin başında bulunduğu] Yakın Dostlar Klübü mârifetiyle ve Viyana'daki nüfûzlu şahsiyetlerin himâyesi altında bir Yahûdi Hicreti*

Siyonist Hareketinin (Theodor Herzl tarafından t sis edilmiş) Almanca nâşiriefkârı Die Welt'in burada ilk sayfası görülen 14 Aralık 1909 târihli 52. nüshasında, Mo se Cohen / Munis Tekinalp'in de Selânik Murahhası olarak iştirâk ettiği 26-30 Aralık 1909 Hamburg 9. Siyonist Kongresi Murahhaslarının tam listesi neşredilmişti. Bu ilk sayfada, Kongre'nin, 26 Aralık 1909 Pazar gününden 30 Aralık 1909 Perşembe gününe kadar olan r zn mesi veriliyor. Perşembe sabahı, "Osmanlı İmparatorluğu'na Yahûdi Muh cereti" hakkında Selânik Murahhası Mo se Cohen Bey konuşacaktır... Onca murahhas içinde Tekinalpe söz verilmesi, onun Siyonist Emperyalizmi içindeki ehemmiyetli mevkiinin al metidir. Salı   leden sonra ("Türkiye'de Yahûdilerin Kültürel Vaziyeti" hakkında) bir başka Selânik Murahhasına (David Florentine) söz verilmesi de, Siyonist Emperyalizminin Yahûdi-Sabatai şehri Sel nike atfettiği büyük kıymete iş ettirir...

Teşkil tının kurulmasına teşebbüs ettim. Bu teşkilât, çok büyük inkiş f kaydedebilir." (Bali 2012: 2/38)

20 Aralık 1910 t rihinde yazdıklarından geniş çaplı Siyonist faâliyetlerine devâm ettiği anlaşılıyor:

“Romanyalı Yahûdilerin Türkiye’ye hicreti hakkında [Almanyalı Yahûdi iktisâdcısı] *Gustav Kohn*’la devâm eden mektuplaşmam çok iyi netice vereceğe benziyor. Bu uğurda sebât etmek lâzım.” (Bali 2012: 2/40)

Türke başka, Yahûdiye başka dil

Yeni Tasvîr-i Efkâr’ın 25 Teşrîniyevvel (Ekim) 1909 târihli nüshasında Ebuzziyâ Tevfîk Siyonizm aleyhinde bir makale neşredince, peş peşe, aynı gazetenin 4 Teşrînisânî (Kasım) 1909 ve 16 Teşrînisânî 1909 târihli nüshalarında neşredilen iki makale ile, Ebuzziyâ Tevfîk’in “*Siyonizmi vatan-ı Osmânî için bir tehlike addetmesine*” ve bahis mevzûu ettiği muhtelif mahzûrlara îtirâz ve Siyonist projesini müdâfaa ediyor. Bu makalelerde kullandığı dil ile hemen sonrasında (26-30 Aralık 1909) Hamburg 9. Siyonist Kongresi’nde kavimdaşlarına hitâben kullandığı dil birbirinden farklıdır ve onun ne kadar mâhir bir stratejist olduğunun bir başka delilidir

Gazetedeki makalelerinde, Siyonistlerin “*kendilerine mahsûs müstakil bir müstemleke tesis etmek istemediklerini*” (Bali 2012: 2/82), “*Müsevîler gibi milliyet dâîlerinden vâreste, her türlü makasıd-ı mahsûsa-i siyâsiyeden ârî*” bir topluluğun kesîf bir şekilde Osmanlı topraklarına celb edilmesinin “*vatanımızı feyizlendireceğini*”, Rusya ve daha başka Hıristiyan memleketlerinde zulüm gören Yahûdilerin Osmanlı vatanına sırf bu zulümden kurtulmak ve yeni vatanlarına hizmet etmek maksadıyla hicret etmek istediklerini ileri sürmekte, bu meyânda (Ebuzziyâ’nın zannının aksine,) “*Osmanlı Müsevîlerinin de Siyonizme muâriz olmadığını*” bilhassa tasrîh etmektedir. (Bali 2012: 2/83-85) Makalesi, “*Yeni Asır Muharrirlerinden Dâvâ Vekîli M. Kohen*” imzâsını taşıyor.

Hâlbuki, Selânik’e gelen Dünyâ Siyonist Teşkilâtı İcrâ Hey’eti Reîsi Dr. Jacobson’un tensîbiyle iştirâk ettiği (Behmoaras 2005: 102) 9. Siyonist Kongresi’nde, “*Anti-Siyonizmi bir zehir*” ve cem’i-

Liste der gewählten Delegierten des IX. Zionistenkongresses

[illegible]

Siyonist Hareketinin Almanca nâşiriefkârı Die Welt'in 14 Aralık 1909 târihli 52. nüshasında, 26-30 Aralık 1909 Hamburg 9. Siyonist Kongresi Murahhaslarının -soyadı harf sırasıyle- tam listesi... Selânik Murahhası Cohen, Moïse (Tekinalp, Munis)'in ismi, 1150. sayfanın birinci sütunundadır.

yet çapında bir ruh hastalığı (“anti-Siyonizm, toplumun olumsuz ve kötü yanlarının çoğunluk tarafından azınlığa fatura edilmesi gibi psikolojik bir durumdan başka bir şey değildir”) (Bali 2012: 2/95, 97) olarak tavsif ettiği ve Almanca kısa bir girişten sonra “Değerli delegeler! Artık, Osmanlı yurttaşları olarak hiç de hak etmediğimiz uğursuz despotizm hayaletinden kurtulmuş bulunuyoruz!” sözleriyle Fransızca olarak devâm ettiği hitâbesi, başka makamdadır:

“(Abdülhamîd Hân’ın engellemelerinden sonra) Yahudilerin Türkiye’ye göçü konusu, ilk defa [1908, 23] Temmuz Devrimi sonrası gündeme geldi. Birden kavuştuğumuz bağımsızlığın sarhoşluğu ve sevinci, bizleri, yaşadıkları ülkelerde zor durumda bulunan kardeşlerimizi Türkiye’ye göç ettirme düşüncesinde umutlandırıyordu. Anti-Siyonist düşünceden uzak kalmış tek ülke Türkiye’yi bizler, zamanımızın Kenan ülkesi, İsrailoğullarının Kutsal Toprakları olarak değerlendiriyor ve kardeşlerimizin modern ülkelerin zulmünden ve şehirlerin uşaklık ve ezikliğinden kurtulmaları için tek çare olarak görüyorduk. Düşünüyorduk ki şimdiye kadar olduğu gibi Sibiryâ’nın buzullarını ve bozkırlarını kanlarıyla sulayacaklarına, binlerce Yahudi gelecek ve ülkemizin ıssız ve çorak topraklarını alın terleriyle verimli kılacaklar. Bu düşünceler bize güzel günlerin yakın olduğu coşkusunu yaşattı. Ancak, o zamanki siyasî mücadelemiz ve heyecanımız bazı hakikatleri görmemizi engellemiştir...” (Bali 2012: 2/94)

“Türkiye’de ortaya çıkacak bir anti-Siyonist hareketi etkisiz kılacak bir başka gizli güç de, Yahudilerin kendi aralarındaki dayanışmadan başka bir şey değildir. Evet, Türkiye’ye gerçekleştirecek büyük bir Yahûdi göçü, ülkemizde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayan atak bir güç olacaktır. Ayrıca, bizde kendilerini asimile edecek daha yüksek bir kültür olmadığı için, göç eden Yahudiler kültürel kimliklerini koruyabileceklerdir.” (Bali 2012: 2/98)

“Herzl’in hayâlini Türkiye’de gerçekleştireceğiz”

“Eğer Yahudiler Yahudi olarak kalabilirlerse, eğer partizanlık sebebiyle aralarında bir ayrılık olmazsa, yani aralarındaki kardeşlik bağlarını sürdürebilirlerse, anti-Siyonizm yok olmaya mahkûm olacaktır. **Ve merhum Theodor Herzl’in dileği olan Yahudilerin kendi toprakları olmasını istiyorsak, bu topraklar Türkiye’dedir.** Böylece Türk İmparatorluğu’nun Yahudileri, birlik ve bölünmezlik içinde bir vücut oluşturacaklar, bu da bütün Yahudi dünyası için güçlü bir moral destek olacaktır.” (Bali 2012: 2/99)

Vasıflı Yahûdilerle kurulacak bir “Yahûdi Vatanı”

Bu maksadla, sâdece çâresiz ve vasıfsız Yahûdilerin değil, vasıflı Yahûdilerin de hicretinin têtmini büyük ehemmiyet arz ediyor:

“Yahudi sanatçı, mühendis, ilim adamı ve diğer entelektüel kesimi de Türkiye’ye çekebilmeliyiz. Halbuki bu konuda çok büyük sıkıntılarımız vardır. [...] Bu konuda öncelikle mahalli heyetler kurularak gerekli bilgi akışı sağlanmalıdır. Böyle bir göç, bugün Türkiye’de yaşamakta olan Yahudilerin konumunu sağlamlaştıracak ve onların desteğiyle Siyonizmin idealleri doğrultusunda bir Yahudi Kültür Merkezi kurulmasına önyak olacaktır.” (Bali 2012: 2/105)

“Arz-ı Mev’ûd”, Filistin’dir

Tekinalp, daha da ileri gidiyor, aynı (9.) Siyonist Kongresi’nin de sarfettiği aşağıdaki sözlerle, kendisinin, Osmanlı topraklarına, Türk menfaatlerini haleldâr etmiyecek sûrette bir muhâceret, yâni Yahûdi muhâcirlerin İmparatorluğun muhtelif mıntıkalarına dağıtılarak iskân edilmesi tarafdârı olduğunu iddiâ eden Yahûdi müelliflerini açıkça tekzib ediyor:

“Değerli Kongre Üyeleri! Baskı altındaki binlerce kardeşimize teselli ve ümit veren doktrin olan Siyonizmin bugüne kadar bize edindirdiği kazanımları, bir başlangıç olarak, alçakgönüllülükle değerlendirmemiz gerekir. Bütün samimiyetimizle Siyonist teşkilâtlar arasında bir birliğin sağlanmasını istiyoruz. Ayrıca, Amerika ve Avrupa’da Yahudilerin elinde bulunan finans güçlerinin de bu harekete destek vermelerini bekliyoruz. Eğer Siyonist teşkilâtlar arasındaki büyük birlik sağlınırsa, Osmanlı İmparatorluğu’nun en elverişli bölgesi olan Filistin topraklarına Yahudi göçü gerçekleşebilir.” (Bali 2012: 2/104-105)

Selânik’de münteşir Ladinoca *La Epoca* gazetesinin 20 Aralık 1910 târihli nüshasında intişâr eden “Una Explicación” başlıklı şu beyânât da ona âiddir:

“Herkes de bilir ki ben hayâtımın muayyen bir devresinde kendini Siyonist sayıp bunu açıkça îlân etmiş ve bu sığfata uygun davranmış birisiyim. Bununla berâber, yazılarımın, Türk gazetelerindeki pek çok makalemin, Tasvîr-i Efkâr’da Ebuzziyâ Tefkik Bey’le kalem münâkaşalarımın ve Hamburg’daki konferanslarımın isbât ettiğı vechiyle, **ben, Siyonizmi, dâimâ Türkiye’ye ve tercihan Yahûdiler için târihi bir câzibesi olan Filistin’e bir Yahûdi hicreti hareketi olarak telâkkî etmişimdir.** Binâenaleyh, Siyonistlere göre, ben hiçbir zaman Siyonist olmamışım; kendimce ise, Siyonist idim, hâlen Siyonistim ve her zamân da Siyonist olacağım, ki bunun mânâsı, Türkiye’ye ehemmiyetli mikdârda bir Yahûdi hicretine tarafdâr olmaktır.” (<http://turquetto.blogspot.com/2012/06/le-sionisme-selon-moiz-kohentekin.html>; 26.11.2014) (Fransızca metinden kendi tercümemiz; ayrıca Landau 1996: 100-101)

(<http://turquetto.blogspot.com/2012/06/le-sionisme-selon-moiz-kohentekin.html>; 30.4.2018)

Tam bir hokkabazlık mârifetiyle bize bir “Türk milliyetçisi, Türk vatanperveri” olarak kabul ettirilmek istenen Moïse Cohen / P. Risal / Tekin Alp / Munis Tekinalp’in Selânikde münteşir Yahûdi gazetesi La Epoca’nın 20 Aralık 1910 târihli nüshasındaki beyânâtının (bir Fransızca İnternet sitesinden ulaştığımız) Fransızca metni... “Ben, Siyonizmi, [...] tercihan, Yahûdiler için târihi bir câzibesi olan Filistin’e bir Yahûdi hicreti hareketi olarak telâkkî etmişimdir. [...] Siyonist idim, hâlen Siyonistim ve her zamân da Siyonist olacağım...”

Kemalizm’deki Siyonizm

Üçüncü olarak, Tekinalp’in *Kemalizm* kitabını kaleme aldığı 1935 senesinde, Siyonist Emperyalizmi ve onun müttefiki olan Avrupa Emperyalizmi, binbir desîseyle, fakat en fazla da âlet-fikriyatlarının yardımıyla, “maâliftihâr” Osmanlı İmparatorluğu’nu ortadan kaldırmış, bu arada -daha birçok “Tekinalp” sâyesinde-Filistin’e kesîf bir Yahûdi hicreti têmîn edilmiş, “*mâzîyi silip sü-püren*” Kemalist siyâset îcâbı Türkiye’nin Filistin’le alâkası kesilmiş, “İrticâ” yaftasıyla ve Devlet tedhîşiyle bütün Müslümanlar ve hakîkî Türkler sindirilmiş, meydanda Kemalist Totalitarizme îtirâz sesi yükseltebilecek hiç kimse kalmamıştır. İşte bu vasatta, bir “millî sır” olarak sakladığı hakîkî fikir ve hissiyâtını artık daha fazla gizlemeye lüzûm görmiyen Tekinalp, henüz 15-20 sene evveline kadar ve asırlardır Osmanlı toprağı ve bin dört yüz seneden beri Müslüman Arap vatanı olan Filistin’den “*ecdâd toprağı*” diye bahsedecek, “*ecdâdın kemiklerini ve küllerini içinde saklayan toprağın kültüründen, muhîtinden ve havasından in-tişâr eden hissî ve insiyâkî tesîr*”in Yahûdileri bu topraklara kuvvetle raptettiğini büyük bir memnûniyetle kaydedecek (Tekinalp 1936: 277-278), daha sonraları, 1948’de, -Kemalist Rejimin tanı-makta Kapitalist Amerika ve Sovyet Rusya’yla yarışırcasına taac-cül gösterdiği- İsrâil Devleti’nin istiklâli îlân edilince, hâdiseyi mesîhî bir heyecânla karşılayacaktır.

Diğer taraftan, *Kemalizm*’in Siyonizmden bahseden sayfala-rında, Türkler ve diğer Müslümanlar bahis mevzûu olduğunda milliyet ile dîni birbirinden tamâmen ayırıp hattâ dîni milliyete mâni bir kuvvet olarak şiddetle reddettiği hâlde, Yahûdiler bahis mevzûu olduğunda “*dîn ile milliyet mefhûmlarının birbirine karışmasını*”, üstelik, “*Mûsevî millîciliğinin sâdece mistik bir dina-mizle meşbû olmayıp aynı zamânda Mûsevîliğe has bir rûh olan Mesîhîliği de ihtivâ etmesini*” gayet tabîî bir hâl olarak takdîm ediyor. Zulûm gördükleri için Yahûdilerin Filistin’e hicret etti-ğini iddiâ ederek orada artık bir “*Yahûdi Yurdu*” meydana geti-

rilmiş olduğundan bahseden satırlarından sevinç fışkırıyor... (Yukarıda da hatırlattığımız vechiyle, *Kemalizm* kitabının Siyonizm propagandası yapan kısmını *Yeni Söz*'ün 20 Aralık 2017 ilâ 9 Ocak 2018 târîhli nüshalarında intişâr eden “Kemalizm, İsrâil’in Kuruluşuna Nasıl Yardım Etti?” başlıklı makalemizde tahlil etmiştik.)

Siyonizm, hedefine ulaştınca, Tekinalp, artık “İsrâil mûcizesi”yle iftihâr ediyor

Gayet mâhirâne planlanmış gelişmeler neticesinde nihâyet Osmanlı yıkılmış, yerini “Kemalist Türkiye” almış ve Siyonizm ilk hedefine ulaşmıştır... Bu vaziyette “Türk yurtseveri Tekinalp” için artık Türk değil, “İsrâil mûcizesi” bahis mevzûudur. Şöyle ki:

Hayâtının son senelerinin büyük bir kısmını Fransa'nın Nis şehrinde bir yeğeninin yanında geçiren Tekinalp'in, 1950'lerde, Yahûdilere “*İsrâil mûcizesi*” hakkında millî gurûr dolu konferanslar verdiği dikkati çekiyor. Bunlardan bir tânesi hakkında 14 Ocak 1957 târîhli *L'Étoile du Levant* gazetesinden bilgi alınabiliyor. Bu Yahûdi gazetesine göre, Tekinalp (dünyâ çapında bir Yahûdi-Mason teşkilâtı olan) Béné Bérith'te “İsrâil ve Diaspora” başlıklı bir konferans vermiş, konuşmasında, İsrâil'in bütün dünyâya dağılmış Yahûdilerin millî şuûrunu bileyen ve bundan böyle onların erimesine sed çekecek başlıca âmil olacağı fikrini işlemiştir:

“Yahudi ruhu, artık Eretz İsrail’de kök salmıştır ve bizleri [diğer] ulusların içinde eriyip gitme tehlikesinden korumak için hep mevcut olacaktır... Moralimizi güçlendirmek, prestijimizi kaldırmak ve halkımızın kaderi olan ebedî mücadeleye her şeye rağmen devâm etmeye destek olmak için, artık ve her zaman için İsrail’in şahane ışması var olacaktır.” (Behmoaras 2005: 273-275; bozuk ifâdeyi tasahhîh ederek iktibâs ettik)

Hâtıra Defteri'nin 5 Haziran 1955 târîhli sayfasında bir başka konferansından ve konuşmasını broşür hâlinde neşretmekten bahsediyor:

“(1 Haziran 1955'deki) konferansım çok muvaffak olmuştur.

Çok alkışlandım. Aynı konferansı Cenevre ve Zürih'te de yapmaya çalışacağım. Müsevî Rûhu namıyla broşür halinde neşretmek fikrindeyim.” (Bali 2012: 2/289)

Bu broşür basıldı mı, bunu bilemiyoruz. Üç sene sonra (18 Ekim 1958) “Müsevî Mûcizesi kitabı üzerinde çalıştığımı” yazmış. Birkaç ay sonra (25 Ocak 1959) yine *Hâtıra Defteri*'nde şu satırlar okunuyor:

“Geçen akşam Müsevî Mûcizesi hakkındaki konferansı verdim. Çok iyi karşılandı. Şimdi kitabı hazırlamak sırası gelmiştir.”

Ve *Defter*'i şu satırlarla noktalanıyor (4 Mart 1959):

“Öteden beri hazırlamakta olduğum Müsevî Mûcizesi kitabını tamâmlamaya muvaffak olacak mıyım?” (Bali 2012: 2/314)

Bali, Benoraya ve Landau'dan ricâmız, bizi, bir zamanlar “Türk mûcizesi”nden bahseden bu “Türk Yurtseveri”nin *Müsevî Rûhu* ve *Müsevî Mûcizesi* çalışmalarıyla de tanıştırmaları... Bakalım, *Kemalizm* ve *Türk Ruhu*'nda olduğu gibi onlarda da milliyet adına dîn düşmanlığı görebilecek miyiz?

Son söz

Türkiyeli bir Yahûdinin, bir Ermeninin veya Müslüman bir Arabin dünyânın başka mıntıklarında yaşayan milletdaşlarına sevgi beslemesi ve onlarla dayanışması yanlış olamaz. Şu var ki bu bağ, bu dayanışma, onları, memleketleri ve diğer vatandaşları aleyhinde çalışmaya götürmemeli, bilakis vatandaşlarıyla milletdaşları arasında bir dostluk köprüsü kurmaya yaramalıdır. Ayrıca, hiç kimse, vatandaşlarını da, milletdaşlarını da, -İnsan Hakları kışâslarıyla- âdil olmıyan, hakşinâs olmıyan bir dâvâsında desteklememelidir. Böyle bir hâlde karşılaşınca, hepimize düşen, asabiyetçi (“chauvin”) bir taassubla, her şeye rağmen onların safında yer almak değil, elden geldiğince onları bu sakim yoldan vazgeçirmeye çalışmak, zulüm, nereden ve kimden gelirse gelsin, ona cephe almak, onunla mücâdele etmektir.

Heyhât ki Tekinalp, önümüzde, hiç de bu vasıfları hâiz bir şahsiyet gibi durmuyor!